

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ
ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 23. АПРИЛА 2007. ГОДИНЕ**

Председник већа: Наставак главног претреса у кривичном предмету са службеном ознаком К.П. бр.5/03 у кривичном поступку против опт. Милорада Улемека и других, по оптужници Окружног јавног тужилаштва у Београду – Специјалног тужиоца КТ.С. бр. 2/03 од 21. августа 2003. године.

Констатује се да је веће у истом саставу, судија Ната Месаровић као председник већа, судија Милимир Лукић и судија Радмила Драгичевић Дичић као чланови већа.

Констатује се да су на наставак главног претреса приступили:

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћник породице оштећеног Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ћинђића адвокат Рајко Даниловић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића адвокат Божо Прелевић и оштећени Милан Веруовић, окривљени Милорад Улемек удаљен са главног претреса до завршетка главног претреса због непоштовања суда, браниоци оптуженог Милорада Улемека адвокат Слободан Миливојевићемм и по пуномоћју које је предато пре недељу дана адвокат Момчило Булатовић, окривљени Звездан Јовановић, лично са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић, лично са браниоцем адвокатом Миодрагом Рашићем и адвокат Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Милоша Симовића адвокат Миодраг Рашић и адвокат Желимир Чабрило, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића адвокат Александар Поповић и Драгољуб Ђорђевић, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића адвокат Александар Зарић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића адвокат Жељко Грбовић по заменичком пуномоћју адвоката Александра Ђорђевића, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре» адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крسمановић са браниоцем адвокатом Вељком Делибашићем,

окривљени Саша Пејаковић са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом, окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем и окривљени Жељко Тојага са браниоцем адвокатом Гораном Петронијевићем и адвокатом Крстом Боботом.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

Главни претрес је јаван.

Пре почетка главног претреса за реч се јавио бранилац опт. Милорада Улемека адвокат Момчило Булатовић. Изволите.

Адв. Момчило Булатовић: Хвала уважена председнице већа, добро јутро свима у судници. Ја сам Момчило Булатовић. Тачно је што сте саопштили да сам ја пре 7 – 8 дана предао пуномоћје за окривљеног Улемека и управо због тога сам и задржао право и захвалио што сте ми омогућили да објасним неке ствари да би избегли било какве шпекулације које се појављују у медијима и које се појављују и дан данас, које могу да створе једну потпуно погрешну слику и другачију представу. До мене стижу разне информације из разноразних миљеа...

Председник већа: Колега, молим вас, само у оквиру пуномоћја и ваших овлашћења која имате. Ви сте добили овлашћење од супруге окривљеног Милорада Улемека, пуномоћје, да можете бити његов бранилац и да она жели да то будете. Тражили сте и суд вам је омогућио да посетите окривљеног Улемека да би сте се договорили да ли ћете прихватити његову одбрану или не и молим вас да се у том делу изјасните.

Адв. Момчило Булатовић: Судија, ја управо, ја се извињавам, ако покажете само 2 минута стрпљења, ја више времена нећу узети од та 2 минута. Значи да саопштим само због тога што се управо појавила таква информација у медијима која је саопштена и која је потпуно

тачна од стране портпарола моје канцеларије госпођице Соње Вујин да сам ангажован да сам добио пуномоћје. Јесам, био сам у посети. И заиста циљ посете је био договор и разговор и ја сам ипак бранилац господина Улемека у једном другом предмету, има их мало више. Значи моји професионални разлози су били ти. И одлуку, тражено ми је да саопштим ту своју одлуку. Ја сам управо задржао право да је саопштим данас пред судским већем. Значи ја нећу давати завршну реч и нећу бити бранилац окривљеног Милорада Улемека у наставку овог суђења и у поступку давања завршне речи, а разлози су мислим чисто професионални. Ипак је година и по дана времена велики период у коме је изведено много доказа у коме ја нисам учествовао, а улога моја као браниоца је мало специфична и измењена чињеницом да су ангажовани браниоци по службеној дужности, па оно пуномоћје које је било, које је постојало, једноставно више не важи. Према томе ја нећу давати завршну реч, нећу у овој фази учествовати и нисам никаква ја сламка спаса како су медији то навели у својим информацијама о мом ангажовању за господина Улемека јер мислим да је за Улемека сламка спаса истина. Према томе, истина ће помоћи у корист и онима који говоре, који слушају, они који говоре можда и штети направе себи непријатеље, а ја да преузmem улогу да тумачим доказе, чијем извођењу нисам присуствовао, у овој фази поступка било би заиста са моје стране и непрофесионално и некоректно и према себи и према окривљеном Улемеку и према суду и према свима. Дубоко верујем да су моје уважене колеге браниоци учинили све у оквиру својих могућности и својих моћи и да ће они показати да та оптужница што сам тврдио од почетка апсолутно није основана. А ја задржавам право у некој другој фази, пошто верујем да овај поступак се неће завршити овде, да учествујем у некој другој фази уколико то буде жеља мог клијента и његове породице.

Председник већа: Завршите са тим излагањем. То што ви верујете то ћете рећи на конференцији за штампу коју можете организовати на неком другом месту.

Адв. Момчило Булатовић: Немам намеру да организујем уопште. Одмах да вам кажем.

Председник већа: Сада су се ваша овлашћења исцрпела овом изјавом да нећете бити бранилац оптуженог Улемека и ја вас молим да онда пређете у публику.

Адв. Момчило Булатовић: Захваљујем.

Председник већа: Главни претрес настављамо. Нисмо завршили са доказним поступком. То ћете рећи када буде на реду ваш, знам да је битно, претпостављам о чему ћете да говорите, али сада настављамо даље. Када будемо дошли до Саше Пејаковића руководим претресом као председник већа и наставићемо када будемо дошли до Саше Пејаковића. Све процесне примедбе имаћете да кажете онда када буде дошао на ред ваш брањеник.

Настављамо главни претрес **доказним поступком**.

Ја сам послала свим учесницима у овом поступку решење Врховног суда Србије па ћу сада прочитати с обзиром да је веће овог суда у истом саставу донело решење да се издвоји из списка видео снимак и фотодокументација која је направљена од стране истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици на Фрушкој Гори где је одведен оптужени Звездан Јовановић да покаже лице места и где је пронађена чаура којом је извршено пробно упуцавање из пушке «Хеклер и Кох».

Према томе, читам решење Врховног суда Србије Кж.П.О.К.бр.50/07 од 02.04.2007. године. Изрека решења гласи: «Делимичним уважавањем жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду – Специјалног тужиоца преиначава се решење Окружног суда у Београду, Посебно одељење К.П.бр.5/03 од 23.3.2007. године само утолико што се у ставу првом побијаног решења изузима од издвајања из списка дела записника о показивању лица места од стране осумњиченог Звездана Јовановића и увиђаја на лицу места истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици Кри.бр.48/03 од 15.4.2003. године и то задњег става записника који гласи: «Истражни судија је издао наредбу да се изврши балистичко вештачење чауре пронађене на лицу места ради упоређивања са чаурама пронађеним приликом увиђаја поводом смрти Зорана Ђинђића 12.3.2003. године, док се у осталом делу жалба одбија као неоснована.»

Завршен цитат.

Нећемо коментарисати одлуку Врховног суда. Она је за ово веће обавезујућа и у том смислу веће је дужно да поштује одлуку и да сходно овом решењу издвоји из списка остали део овог записника истражног судије који се неће користити у току кривичног поступка.

Даље, прелазимо с обзиром да сте сви добили текст измењене и прецизиране оптужнице Специјалног тужиоца на прошлом наставку главног претреса, и у том смислу позивам окривљеног Сашу Пејаковића да се изјасни с обзиром да је прошли пут рекао да разуме наводе оптужнице, да приђе за говорницу и да се изјасни да ли има нешто ново да каже с обзиром да је овако измењену оптужницу сачинио Специјални тужилац.

Окр. Саша Пејаковић: Добар дан. Немам ништа да кажем ново. Остајем при оном што сам дао.

Председник већа: Да ли остајете при својој одбрани коју сте дали током поступка?

Окр. Саша Пејаковић: Да.

Председник већа: А која је углавном обухваћена овом измењеном оптужницом?

Окр. Саша Пејаковић: Да.

Председник већа: Остајете? Немате ништа ново да кажете?

Окр. Саша Пејаковић: Не.

Председник већа: Добро. Хвала. Можете се вратити на оптуженичку клупу.

С обзиром да је прошло месец дана од претреса када је Специјални тужилац извршио измену оптужнице или можда неко сматра да се ради о проширењу оптужнице, главни претрес је био одложен јер су браниоци тражили да добију текст пречишћен, овако измењене и прецизиране оптужнице, тако да је време за припрему одбране истекло до данашњег главног претреса. Да ли сада бранилац оптуженог Саше Пејаковића има нешто да каже? Изволите.

Адв. Крсто Бобот: Захваљујем судија. Ја сам само хтео да ставим процесну примедбу. Када сте отварали заседање и када сте цитирали на основу чега је заказан главни претрес цитирали сте само основну оптужницу Специјалног тужилаштва. Моја интервенција је била у том смислу да је ради транскрипта и ради записника било коректно и исправно да се наведе да је то главни претрес по оптужници од 21. августа 2003. године која је измењена актом КТС.бр.2/03 од 23.3.2007. године. Мислим да је то било неопходно и зато сам тражио реч. Захваљујем се.

Председник већа: Добро. То констатујемо као чињеницу да је дошло до пропуста од стране председника већа да је та оптужница измењена актом Специјалног тужиоца од 23.3.2007. године. Поновили смо то приликом изјашњења, пре него што се изјаснио опт. Саша Пејаковић на наводе измењене оптужнице и мислим да ту нисмо ништа пропустили с обзиром да ја очекујем да ће Специјални тужилац предузети још нешто у том смислу јер му је остало било оно старо оптужење без обзира на измењену оптужницу, па молим Специјалног тужиоца уколико је у могућности да се изјасни на те наводе.

Заменик Специјалног тужиоца: Ја бих то непосредно пре почетка завршне речи, али могу и моментално.

Председник већа: Ја бих вас замолила ако можете сада то да урадите.

Заменик Специјалног тужиоца: У реду је. Пре давања завршне речи, а с обзиром да сам дана 23. марта на главном претресу усмено изменио оптужницу у односу на опт. Сашу Пејаковића изјављујем сада, у складу са том изменом да одустајем од кривичног гоњења према њему Саши Пејаковићу због кривичних дела удруживање ради непријатељске делатности из члана 136 став 2 у вези става 1 ОКЗ, убиство представника највиших државних органа члан 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризам члан 125 ОКЗ помагањем и кривичног дела убиство у покушају члан 47 став 1 КЗ С, у вези члана 19 ОКЗ. Такође, у односу на опт. Тојага Жељка прецизирам правну квалификацију против њега дату на страни 11 оптужнице, тако да му уместо кривичног дела убиство представника највиших државних органа члан 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризам члан 125

ОКЗ, стављам на терет покушај тих кривичних дела, дакле стављам му на терет кривично дело убиство представника највиших државних органа члан 122 ОКЗ у стицају са кривичним делом тероризам члан 125 ОКЗ у покушају у вези члана 19 ОКЗ, и одустајем од кривичног гоњења против њега због кривичног дела убиство у покушају члан 47 став 1 КЗ С у вези члана 19 ОКЗ.

Председник већа: Хвала. Констатујем да је на главни претрес приступио пуномоћник оштећене породице др. Зорана Ђинђића адвокат Срђа Поповић.

Позивам окривљеног Тојага Жељка да приступи за говорницу.

Чули сте данас да је тужилац одустао од вас, да ли сте разумели у том делу оптужницу?

Окр. Тојага Жељко: Да. Да.

Председник већа: Да ли имате нешто посебно да кажете?

Окр. Тојага Жељко: Немам ништа. Стојим иза онога што сам рекао пре.

Председник већа: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу. Да ли одбрана оптуженог Тојага Жељка има нешто да примети у односу на прецизирану правну квалификацију одустанак Специјалног тужиоца?

Адв. Крсто Бобот: Да разјаснимо око помагања, да ли сада имамо и покушај и помагање или остаје само покушај, то нам је остало нејасно? Значи било је стављено на терет квалификација да је то извршено помагањем, сада је тужилац рекао да квалификује као покушај, али помагање није навео да ли остаје и помагање и покушај?

Председник већа: Ја колико сам разумела, изволите тужиоче.

Заменик Специјалног тужиоца: Само покушај.

Председник већа: Укључите се.

Заменик Специјалног тужиоца: Као што сам прочитао. Покушај.

Председник већа: Значи односи се само на конкретан догађај код хале Лимес је ли тако?

Заменик Специјалног тужиоца: Само на халу Лимес.

Председник већа: Значи у односу на Тојага Жељка имамо само покушај код хале Лимес.

Да ли нешто ту имате?

Констатујем да браниоци оптуженог Тојага Жељка не желе да коментаришу данашњу изјаву Специјалног тужиоца у односу на окривљеног Тојага Жељка.

Молим Пејаковић Сашу да изађе за говорницу.

Оптужени Пејаковићу, да ли сте разумели да је данас тужилац одустао од раније вама стављених кривичних дела на терет оптужницом од 21.8.2003. године и да је ово ново кривично дело које вам је стављено на терет оптужницом од 23.3.2007. године, да ли сте то разумели?

Окр. Саша Пејаковић: Да.

Председник већа: Добро. Можете се вратити на оптуженичку клупу.

Након овога констатујем да је **ДОКАЗНИ ПОСТУПАК ЗАВРШЕН.**

Ја сам на прошлом наставку главног претреса обратила се странкама у овом кривичном поступку и обавили смо једну анкету пошто постоји заинтересованост јавности и велика заинтересованост медијских кућа, штампаних и електронских медија да се врши пренос завршних речи. Читајући транскрипт чини ми се да се конкретно председник већа и пуномоћник породице оштећених др. Зорана Ћинђића адвокат Срђа Поповић нисмо разумели. Ја ћу то сада поново

поновити и то важи за странке. Значи за тужиоца, окривљене и остале учеснике у кривичном поступку, пуномоћнике оштећених и браниоце. Постоји заинтересованост с обзиром да суд располаже техничким могућностима да се изврши укључење, значи не камере у судници, него укључење, постоји таква техника. Рекли су ми и да постоји пул право да нека од медијских кућа добије овлашћење да изврши пренос материјала не директно него касније који је сниман пред овим већем када су даване завршне речи. Не постоји могућност да се искључе одређене медијске куће и да се забрани емитовање тих завршних речи неким ТВ станицама или радио станицама већ то пул право омогућава да сви заинтересовани после од онога ко је добио право да се прикључи преузму и емитују тај снимак. То да ли ће бити завршне речи емитоване у целости или делимично или који део то не зависи од суда нити од овог већа. Ја молим потребно је да би председник Врховног суда дао ту сагласност да се врши емитовање завршних речи да се изјасните и поделићемо вам писмени упитник који је свако од странака и учесника у овом поступку дужан да напише да ли је сагласан уколико постоји сагласност. Да ли можда неко жели реч поводом овог питања да би смо убрзали поступак? Ја могу само присутне да обавестим да је заменик Специјалног тужиоца дао своју писмену сагласност за емитовање његове завршне речи. Да ли пуномоћници оштећених могу да се изјасне? Рајко Даниловић је дао писмену сагласност. Изволите, адвокат Срђа Поповић.

Адв. Срђа Поповић: Ја нисам сагласан.

Председник већа: Нисте сагласни?

Адв. Срђа Поповић: Не.

Председник већа: Добро. Божо Прелевић, пуномоћник оштећеног Милана Веруовића?

Адв. Божо Прелевић: Хвала. Сагласан. Ја сам потписао.

Председник већа: Што се тиче одбране, изволите?

Адв. Слободан Миливојевић: Поштовано веће, ја сам и на прошлом главном претресу изнео свој став. Сада је већ то и став који би био од прилике заједнички уз консултације са осталим колегама. Ми

смо сагласни с тим да се врши емитовање завршних речи осим за ТВ «Б-92», због крајње, крајње негативног, арогантног и бесомучног напада на наше брањенике и на читав овај поступак. Ми не можемо забранити било којој ТВ кући да она даље реемитује или да уступи пренос једног дела ове завршне речи. Но, то је проблем наравно сваке ТВ куће која располаже са одређеним материјалом, али у старту желимо да кажемо да ми нисмо сагласни да се врши емитовање за ТВ «Б-92».

Председник већа: Ја сада вас не разумем. Ја сам вам малопре објаснила. Онај ко добије право да преузме снимак може да да било коме. Значи и «Б-92» и СНН-у и свима.

Адв. Слободан Миливојевић: Ајте онда...

Председник већа: Ви сте против тога да «Б-92» буде фаворизовани...

Адв. Слободан Миливојевић: Јесте. Да добије право директног емитовања преко режијске мреже. Али наравно не можемо ни на који начин нити спречити, нити желимо да спречимо било коју њихову јавну медијску кућу са којом контактирају да они њима уступе снимак.

Председник већа: Значи да ексклузивно право не добије «Б-92», али да могу да реемитују од онога ко добије то право?

Адв. Слободан Миливојевић: Наравно. То је њихово право.

Председник већа: Да ли то и остали браниоци исто мисле?

Адв. Ненад Вукасовић: Управо, ја ћу да скратим ево само ми смо сви се потписали, ову сагласност коју сте тражили. То што смо ставили осим «Б-92» то управо подразумева само је питање ове технике и ништа друго. Значи у принципу смо сагласни за снимање као и колега тужилац, као и пуномоћници оштећених. Значи одбрана је комплетно сагласна и ја говорим сада у име свог брањеника и Звездан Јовановић је потписао сагласност да се и његов део емитује.

Председник већа: Хвала. За реч се јавио бранилац Владимира Милисављевића.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Судија, што се тиче права на емитовање, ви сте саопштили да ће фактички веће или Врховни суд ја мислим пре Врховни него веће одлучити коме ће се поверити та права. Ја не знам који су критеријуми ту и који ће бити критеријуми. Ја нећу разговарати уопште на тему «Б-92» или било које друге радио станице или ТВ станице или електронског или писаног медија. Ја лично што се тиче ове писмене сагласности она ми баш није најјаснија јер сматрам да је то потпуно регулисано законом и не знам зашто би се ја потписивао. Ја сам у суду нисам у...

Председник већа: Зато што председник Врховног суда тражи писмену сагласност. Не зато што ја то желим.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Знате шта, председник Врховног суда може да тражи писмену сагласност....

Председник већа: Немојте коментарисати даље, њено је овлашћење да одлучује о томе.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Како да не коментаришем. Чим ме питате, ја то морам да коментаришем.

Председник већа: Ја сам вам објаснила да председник Врховног суда тражи писмену сагласност.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: Ако не тражите моје мишљење, нећете добити мој коментар. Што се тиче сагласности постоји закон. Ја не видим зашто то потписујем. Само зато кажем. Према томе не видим због чега бих ја давао сагласност.

Председник већа: Зато што поред закона постоји и судски пословник. Знате. И у том погледу одлучује председник Врховног суда. Ништа не одлучује ни председник Округног суда. Потребно је мишљење само председавајућег већа.

Адв. Драгољуб Ђорђевић: А ово прво што сам питао критеријум коме ћете поверити права?

Председник већа: Ја то право да вам кажем не знам. Распитаћу се па ћу вас обавестити. Није сигурно «Б-92».

Адв. Драгољуб Ђорђевић: То морамо знати пре почетка давања завршних речи и сагласности које смо дали.

Председник већа: Ја знам једино да то није «Б-92». Али направимо паузу па ћемо вам саопштити.

Да ли се још неко јавља за реч?

Констатујем да се нико са бранилачке стране не јавља за реч и мислим да није никакав разлог, посебно нико није приморан да да сагласност, може да се и делимично емитује завршна реч оних који су сагласни, а на крају крајева председник већа може да се не сагласи уопште са предлогом свих учесника у поступку и да од тога нема ништа. Ето тако да знате да ја о томе још нисам ништа одлучила и зато прво вршим анкету странака и учесника у поступку.

Да ли неко од окривљених има нешто посебно да каже у односу на ову тему? Поделићемо и окривљенима односно оптуженима писмену сагласност коју ће потписати да ли су сагласни да се њихова завршна реч емитује или не. Ето то је то.

Одредићемо паузу. Добићемо те сагласности и тражићемо писмено одобрење евентуално председника Врховног суда да се изврши емитовање или не.

Адв. Желимир Чабрило: Извињавам се. Само нам објасните да ли већ постоји писмена сагласност председника Врховног суда?

Председник већа: Не. Не. Ништа веће није тражило пре него што се, како закон прописује, молим вас немојте, па немам ја 2 дана стажа. Немојте тако.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес и одређује се пауза у трајању од 30 минута да би се одлучило по овом питању.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 12,30 ЧАСОВА

Председник већа: У име већа ја се као председник већа извињавам због овако дугог трајања прекида главног претреса. Чекали смо решење председнице Врховног суда Србије госпође Виде Петровић Шкери и то је још један доказ на питање браниоца да заиста веће ништа унапред није тражило нити припремило. Решење још нисмо добили. Али ћемо почети са завршним речима па зависно од решења то ће наша режија успети да надокнади време и то на адекватан начин репродукује снимак.

Настављамо главни претрес и дајем реч заменику Специјалног тужиоца Јовану Пријићу. Почињемо завршне речи.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ СТРАНАКА

Заменик Специјалног тужиоца: Поштоване судије, пуномоћници, браниоци...

Председник Владе Републике Србије Др Зоран Ђинђић убијен је 12. марта 2003. године у 12 и 25 сати испред улаза број 5, зграде Владе у Немањиној улици у Београду. Др Зорана Ђинђића, председника Владе Републике Србије, доктора филозофије и социологије убио је припадник Министарства унутрашњих послова Србије, помоћник команданта Јединице за специјалне операције, тада мајор МУП-а, оптужени Звездан Јовановић. Према службеним подацима из персоналног досијеа, оптужени Звездан Јовановић је 13.1.1994. године решењем начелника VIII управе Ресора државне безбедности распоређен у тадашњу Јединицу за антитерористичка и борбена дејства

у звање млађи референт. 13.7. исте 1994. године распоређен је за командира вода у ЈСО иако, на основу мишљења здравствене комисије од јуна исте године није био способан за пријем у службу, и противно прописима. Пре тога, био је осуђиван правоснажно због кривичних дела тешка крађа и оштећење туђе ствари. 1.августа 2001.године актом команданта, распоређен је на радно место помоћника команданта ЈСО за резервни састав и постављен у чин некаквог старијег наредника. Актом команданта ЈСО од 13.8.2001.године стављен је предлог да се Звездан Јовановић постави у чин мајора и без испуњавања законских услова, како и стоји у његовом службеном персоналном досијеу. 16. августа исте 2001. решењем начелника РДБ постављен је у чин мајора, што је потврђено и решењем министра унутрашњих послова од 10.4.2002.године. Напредовање од чина некаквог старијег наредника па у чин мајора све за две недеље, без испуњења прописаних услова и противно њима.

Оптужени Звездан Јовановић је завршио у Пећи школу за квалификоване раднике, III степен, за алатничара. Пре незаконитог запослења у МУП-у Србије, радио је у приватном предузећу «Брђани» у Чачку. Оптужени Звездан Јовановић је убио председника Владе Републике Србије, представника највишег органа власти др. Зорана Ђинђића као припадник непријатељског криминално злочиначког удружења чији је оснивач и организатор оптужени Милорад Улемек звани Легија, раније пре 2001. један од најзначајнијих припадника врха тадашњег МУП-а Србије. Оптужени Звездан Јовановић је лишен слободе 24.3.2004. у године у 15,30 часова. Он је 7.4.2003. године у преткривичном поступку у својству осумњиченог саслушан због кривичног дела убиство представника највиших државних органа – чл. 122. КЗЈ у вези кривичног дела тероризам – чл. 125. КЗЈ. Записник о његовом детаљном саслушању сачињен је у више оригиналних примерака, сваки потписан од стране осумњиченог Звездана Јовановића, на свакој од 7 страница записника, горе и доле. Том приликом тада осумњичени Звездан Јовановић је ставио на сваком примерку записника о његовом саслушању по дванаест својеручних потписа. Записник о саслушању сачињен је на основу Законика о кривичном поступку, његових одредби које регулишу права осумњиченог, дужности органа унутрашњих послова. Сада оптужени Звездан Јовановић је дао у преткривичном поступку детаљно и свеобухватно признање извршеног кривичног дела на основу правилне примене одредаба Законика о кривичном поступку, изрично признање, одређено, недвосмислено и потпуно са подацима о времену, месту,

мотиву и начину извршења, без резерве и оградe када је у питању оно што је желео да призна и открије. Шта је изјавио и признао сада оптужени Звездан Јовановић. Описао је своју функцију, чин и положај у ЈСО, да је био помоћник команданта за резервни састав, да је био по чину мајор. Изјавио је и признао да је председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића ликвидирао лично, да је мотив за то убиство створио код њега оптужени Улемек Легија који му је објашњавао како ће у супротном имати великих проблема са Хагом, да ће Јединица бити расформирана. Био је упоран у тврдњама да су на списку за Хаг, да следи хапшење комплетне команде и да због тога хитно морају да крену у реализацију, како је рекао у записнику «да убијемо Ђинђића». То убеђивање њега, од стране Легије остварено је, пре свега у стану тројка, преко пута «Сава центра», како је објаснио, где су били присутни Душан Спасојевић, Легија и он. Цитирам: «Легија је инсистирао да Зоран Ђинђић из наведених разлога мора да буде убијен, да би на тај начин дошло до таквих промена у земљи, њеној безбедности, да би се тиме зауставили процеси изручења Хагу. ЈСО не би била распуштена већ искоришћена према одређеном плану». Према његовим речима ту акцију је Легија назвао «Стоп Хагу». У том стану, Легија и он су, према његовим речима, најпре дефинисали акцију која се сводила на то да се Ђинђић убије зољама на узвишењу код Бубањ потока на ауто-путу према Београду. Пре одласка на узвишење код Бубањ потока отишао је прво у стан десет и наредио Жмигију – његове речи, који га је увек слепо слушао, његове речи, да треба да се убије Зоран Ђинђић. Жмиги и он су требали да пуцају зољама, пошто се претходно успори колона којом се креће Председник Владе у повратку са Копаоника. Кум Луковић и још један, по његовим речима, су требали да буду аутоматичари, односно да пуцају у случају, ако им запрети нека опасност. На његово инсистирање се одустало од ове акције, јер је сазнао да су у колони жена и деца, у трећем ципу колоне, председника Владе. Рекао је, да је само погледом пропратио колону, није могао да верује колико је била лоше обезбеђена. После тога, виђају се у стан десет. У том стану после тога виђа, поред осталих, и Багзија, Дулета Крсмановића, како је рекао. Описао је припреме за ауто-пут код Лимеса, место је било идеално, по његовим речима, узвишица на платоу, зараван. Скинуо је целофане са зоља, то је било три-четири дана после Бубањ потока, како је рекао. Зољама су требали да гађају он и Жмиги, а Кум Луковић и Сретко су били аутоматичари. По његовим речима, два камиона су била спремна. Налазили су се у стану 10, он, Жмиги и Кум Луковић. Пре акције

возили су се колима по крају, аутомобил где је он био са Кумом, возио је Аца, али није сигуран, како је рекао. У другом аутомобилу су били Сретко и Жмиги. У сваком аутоу су биле по три зоље и по један аутомат. Цитирам: «Неко јавља Куму Луковићу телефоном и долазе на место пуцања. Чује се шкрипа точкова, види како каже саобраћајну гужву, каже, то би био масакр. Његове речи, пропада акција». Акција је пропала јер колона Председника Владе није успорена, односно заустављена. Он, Жмиги, Кум Луковић, Сретко одлазе након тога у стан десет. Ту инсистира, по његовим речима, да дође Легија, јер се није сложио са оваквим планом због беспотребних жртава. Легија, по његовим речима, долази после подне. Он и Легија су се сложили ту, да, како је изјавио, цитирам «идемо један на један - снајпером», јер је то много боље због жртава, сматрао је да то може да заврши једним метком. Тражи се локација, једном су били, по његовим речима, испред Савезне скупштине. Били су у неком затамњеном «Пасату», са њиме је био Аца, његове речи. Одустао је од те акције да не би убио и неког новинара. Што се тиче самог атентата, како је изјавио, пушку су донели Дућа или Легија, није сигуран да ли је из Јединице. Пробао је на Фрушкој гори, Иришком венцу, ту је био са Кумом Луковићем, ишли су «БМВ-ом». Први пут му је Дућа донео пушку «Магнум» калибар 22. Донели су је у стан десет. Након догађаја код хале «Лимес» Багзија је видео, како је рекао, можда једном. Описао је пушку којом је пуцао и убио Председника Владе др Зорана Ђинђића, њен калибар, број метака у оквиру. Одабрао је, како је рекао, најобичније зрно, класично шиљато зрно. Описао је детаљно место, тераса у Улици Бирчанинова као положај пре места са којег је пуцао, то је, како је рекао, супротна позиција од места са којег је пуцао. Када је ишао да погледа то место, у стану су били Нино и Дуле Крсмановић. Мерио је даљину, како каже, мерачем даљине, којег је вратио у Једницу, није сигуран, можда га је вратио шефу снајперског тима. Измерио је ту даљину, 230 метара са терасе код бабе. Даљинар је био марке «Бушнел 1000», како је рекао. Друга локација, одакле је пуцао је била заиста идеално место, како је рекао. Њега возе «Пасатом», возио је Влада Будала, а поред њега су Аца и Нино. Имали су стално паркирани аутомобил, а возио га је Јуре. Како је рекао, Јуришић склони ауто, Нино плати паркинг, оде до просторије и ако зове – ми идемо. Аца је носио пушку у црној торби. Налазе се у стану тројка. Описао је детаљно сам чин пуцања у Председника Владе Републике Србије др Зорана Ђинђића. Влада Будала остаје у колима. Доле су Кум Луковић и ови на обезбеђењу вероватно са Сретком. Телефон за везу је био код Аце, како је описао.

Прозор је отворен његове речи, и стављено је неко шарено ћебе тамније боје. Седео је, пушио и цигарете гасио у некој кутији коју је држао у цепу, његове речи. Пушка је извађена, наслоњена поред њега, то је нека просторија на I или II спрату. Аци јављају да Ђинђић стиже, долази колона, момак из обезбеђења износи штаке, његове речи, позиција за пуцање се ствара када Ђинђић долази близу улазних врата, чудно је окренут, некако са стране, његове речи, пуца једном - хоћу да потврдим погодак, пуцам други пут.

Након пуцања, не зна где су пале чауре, али је тражио да Аца и Нино запале просторију. Креће ка вратима, пушку даје Аци. Вади пиштољ и приликом изласка види портира и неку жену, његове речи. Имао је црну јакну која је после остала у стану у Улици Војводе Степе, горе високо. Њих двојица, Аца и Нино, су имали перике и наочари, његове речи. Мисли да је онај Нино исто имао пиштољ.

У аутомобил «Пасат караван» је убачена пушка, вероватно у гепек, његове речи. Влада Будала их потом тим аутомобилом преко Бранковог моста довози до гараже на Новом Београду. Ту прелази у аутомобил који је возио Кум Луковић и са Сретком Калинићем одлазе у стан у Војводе Степе, горе високо. Ту се окупао. Ујутро, наредног дана, у стан долази Ђура који га вози затим до његове команде, а Сретко и Кум остају у том стану – његове речи, после одлази у Кулу. Жмигија је видео у Кули, али нису ништа коментарисали.

Изјавио је да он није криминалац, прећутао је своју ранију осуђиваност, за новац то не би никада учинио. Ово убиство је за њега политичко - његове речи, јер је сматрао да ће се тиме спречити даље слање ратника и истинских патриота у Хаг, да ће се спречити растурање ЈСО и Србије, а због тога што је Хаг једна од највећих срамота Србије.

Дана 12.5.2003. године пред истражним судијом Окружног суда у Београду изјавио је да ће се бранити ћутањем, то је рекао и на главном претресу.

На основу упоређења његових тврдњи из изјаве – одбране - признања датог у преткривичном поступку овлашћеном лицу МУП-а и материјалних доказа, као и упоређењем са изјавама – одбранама окривљених Саше Пејаковића, Душана Крсмановића, са изјавама сведока сарадника Сувајџића и Миленковића, сведока из Адмирала Гепрата 14, налаза и закључака вештачења пронађене чауре «Хеклер Кох Г-3», чаура испалених из ње, ћебета, вештачења балистичара и судске мединице, оцењујем да је његово признање дато у преткривичном поступку веродостојно у најбитнијим сегментима, од детаља припрема, покушаја и самог извршења кривичног дела све до

улоге осталих оптужених Улемека, Милоша и Александра Симовића, Нинослава Константиновића, Владимира Милисављевића, Сретка Калинића, Тојага Жељка, Душана Крсмановића, до улоге сведока сарадника.

У својој одбрани у преткривичном поступку оптужени Звездан Јовановић је рекао да је на отвореном прозору стављено шарено ћебе. На основу налаза вештака из Висбадена, Института за криминалистичку технику, утврђено је на том ћебету које је пронађено на том месту – отвореном прозору у канцеларији 55 у Адмирала Гепрата 14 постојање партикула барутне гаражи која се по свом склопу елемената подудара са барутном гаражи на референтној чаури калибар 308 Винчестер пронађеној испред прозора где се налазило постављено шарено ћебе, на које је оптужени Звездан Јовановић наслонио пушку приликом пуцања и убиства председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића и покушаја убиства његовог пратиоца оштећеног Милана Веруовића.

То значи, постоји директна кореспонденција или директна веза између трагова исте барутне гаражи на референтној чаури калибар 308 Винчестер испалењеној из пушке «Г – 3 Хеклер Кох» калибар 308 винчестер у канцеларији 55 у Адмирала Гепрата 14, дана 12.3.2003. године, о чему је детаљно признао оптужени Звездан Јовановић и истих тих барутних трагова на ћебету насталих приликом испалења два метка из наведене пушке према његовој мети, Председнику владе Републике Србије, док се пушка налазила наслоњена, положена на то ћебе које му је представљало ослонац.

Такође на пушци о којој је говорио оптужени Јовановић, као о свом оружју убиства, пронађена су од стране вештака у Висбадену полиакрил влакна која се непосредно подударају са влакнима ћебета које се налазило на прозору канцеларије 55, 12.3.2003. године.

Тиме изводим необорив чињенични закључак, да је из пушке «Хеклер Кох Г-3» калибар 308 Винчестер брисаног фабричког броја пронађеној дана 25.3.2003. године, пуцано са наслона, шареног ћебета које се налазило на прозору канцеларије 55 и без признања оптуженог Звездана Јовановића о томе.

Дана 25.3. извршено је упоредно вештачење референтне чауре кал. 308 вин. пронађене 12.3.2003. године испред прозора канцеларије 55 у Адмирала Гепрата 14, одговарајућим начином са пушком «Г – 3 Хеклер Кох» која је пронађена тога дана у зони блока 26 на Новом Београду. Утврђено је вештачењем да је тана те чауре испалењено из ове пушке «Г-3 Хеклер Кох» кал. 308 ВИН, или да се та референтна чаура

пронађена 12.3. испред прозора канцеларије 55 са својим танетом налазила у пушци убиства председника Владе и из ње испаљена.

Значи, ови докази, овде истакнути потврђују у свему признање Звездана Јовановића и доводе га у сигурну везу, са пушком убиства Председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца, у сигурну везу са испаљених два метка из исте пушке у канцеларији 55 - преко две чауре пронађене испред прозора канцеларије. У сигурну везу пушку са ћебетом на прозору канцеларије 55 преко исте барутне гаражи те преко полиакрил влакана са ћебета која су пронађена на пушци коју је оптужени Звездан Јовановић имао као оружје убиства и покушаја убиства.

Тиме је затворен чињенички круг између, извршиоца дела, оптуженог Звездана Јовановића и његове пушке, ћебета, две чауре или два испаљена метка из канцеларије 55, те пушке и трагова барутне гаражи пронађених на чаури истог састава као трагови те барутне гаражи настали испуцавањем пронађени на шареном ћебету на прозору канцеларије 55, неспорних трагова полиакрил влакана са шареног ћебета, пронађени на пушци Звездана Јовановића. Плус овога, 28 трагова влакана узетих са унутрашњег дела ташне у којој се налазила пушка «Г-3 Хеклер Кох» брисаног фабричког броја пронађено 25.3.2003. године у зони блока 26 на Новом Београду, сигурно потичу од тканине ћебета са прозора канцеларије 55 на коме је Звездан Јовановић наслонио пушку којом је извршио кривично дело. Све ово утврђено налазом вештака Института у Висбадену.

Међу полиакрил влакнима нађеним на пушци и оквиру за муницију налазило се 499 узорака влакана који се по морфологији, материјалу, флуоресцентности и нијанси боја слажу са влакнима са ћебета, ради се о подударним полиакрил нитрил влакнима типа полимер винил ацетат.

Према томе, чињенична веза између оптуженог Јовановића као извршиоца убиства Председника Владе Републике Србије и покушаја убиства његовог пратиоца, места са којег је пуцао, а то је канцеларија 55 у Адмирала Гепрата 14 дана 12.3.2003. године око 12,25 сати и оружја којим је извршио кривично дело, пушка «Г-3 Хеклер Кох» брисаног фабричког броја пронађена 25.3. 2003. године у зони блока 26 у Новом Београду је нераскидива.

Оптужени Звездан Јовановић је пуцао два пута са прозора канцеларије 55. Првим метком је погодио Председника Владе др Зорана Ђинђића и нанео му смртоносну рану у предео груди. Другим метком је погодио његовог пратиоца оштећеног Милана Веруовића са

улазном раном у горњој четвртини седалног предела, наневши му тешку телесну повреду опасну по живот.

У својој изјави у преткривичном поступку оптужени Јовановић је објаснио да се позиција за пуцање у Председника Владе ствара тек, како је рекао, «када Ђинђић долази близу улазних врата, чудно окренут, некако са стране».

Ова његова изјава је у директној кореспонденцији са другим подацима који говоре о положају и месту стајања Председника Владе у моменту када је он погођен и када је погођен његов пратилац.

У моменту смртног поготка, Председник Владе се налазио окренут предњом десном страном тела према устима цеви пушке којом је пуцао оптужени Јовановић из канцеларије 55 у Адмирала Гепрата. Председник Владе, др Зоран Ђинђић је стајао непосредно испред улазних врата улаза број 5 зграде Владе Републике Србије окренут леђима према њима.

У тренутку рањавања оштећени Милан Веруовић се налазио леђима окренут према месту где се налазио оптужени Звездан Јовановић, у непосредној близини Председника Владе др Зорана Ђинђића, позади њега.

Пуцање из правца Бирчанинове улице или Немањине је немогуће у околностима које су утврђене, и, на основу поред осталог, како су изричито закључили вештаци, све шпекулације о пуцању из другог правца, падају на чињеницама од којих је за њих најважнија у судско-медицинском смислу, карактер повреде коју је задобио и Председник Владе др Зоран Ђинђић и његов пратилац Милан Веруовић.

Брзина метка који је погодио и Председника Владе и брзина метка који је погодио његовог пратиоца износила је 700 метара у секунди, а време лета тог метка било је једна шестина секунде.

Растојање је било 134 метара. Зрно метка које је прошло кроз тело председника Владе, по изласку окрзнуло је штаку коју је држао у левој руци и окрзнуло његову леву подлактицу.

Повреда на његовој левој подлактици кореспондира са оштећењем штаци коју је држао у тој руци, а повреда на подлактици, ако се рука спусти низ тело и лако помери назад, онда то окрзнуће, са улазном и излазном раном на телу Председника Владе налазе се у једној линији, по налазу вештака судско-медицинске струке.

Због тог удара у штаку, зрно метка је променило правац кретања, тако, да због тога, траг од тог метка није констатован на тврдој подлози зграде Владе.

Зрно другог испаљеног метка, које је прошло кроз тело оштећеног пратиоца Веруовића ударило је у зграду Владе, траг 10, распао се, при чему су његови делићи изазвали повреде на десној бутини Председника Владе. Две површинске повреде величине проса позади и у средини, бутине десне ноге.

Да тај метак који је начинио траг 10, није прошао кроз тело оштећеног Веруовића, он би ударио брзином од 700 метара у секунди у зграду Владе, тада би се он у трагу 10 према налазу и закључку вештака, згужвао, сузбио као згњечена лименка од кока-коле и зрно метка односно тане, у таквој ситуацији не прави своје остатке у широком дијапазону, као у овоме случају. Зрно метка које је прошло кроз тело оштећеног пратиоца Веруовића, изашло је задржавајући брзину од око 430 метара у секунди, тај пројектил се разложио у трагу 10 на зиду зграде Владе и његови делићи су пронађени у унутрашњости улаза број 5.

Према мишљењу вештака балистичара, реална је ситуација да је пројектил који је прошао кроз тело Председника Владе, након што је окрзнуо штаку и леву руку, тако изменио свој правац да није ни окрзнуо зграду владе.

Саслушани вештак балистичар из Висбадена је јасно изјавио и следеће: «Балистички релевантни трагови, пушка, ћебе, распрснућа и делови танета у улазу зграде Владе, траг 10, су сјајно утврђени и обезбеђени.

Облик делова кошуљице танета, пронађених унутрашњости улаза број 5 зграде Владе указује да су чинили целину зрна метка калибар 308 Винчестер према налазу вештака из Висбадена.

Метак у оштећеног Веруовића испаљен је после поготка у Председника Владе др Зорана Ђинђића, у том тренутку Премијер је или већ лежао или био у паду. То значи да се путање два пуцња нису међусобно преклапале, нико не закрива никог, гледано са места на којем се налазио оптужени Звездан Јовановић у канцеларији 55. Паркирани аутомобил испред улаза број 5 зграде Владе не заклања ни Председника Владе др Зорана Ђинђића ни његовог пратиоца оштећеног Веруовића, такође гледано са места на којем се налазио оптужени Звездан Јовановић а поред њега оптужени Александар Симовић и Нинослав Констатиновић.

Председник већа: Можете да седнете ако вам је лакше.

Заменик Специјалног тужиоца: Не хвала.

Врата улаза број 5 зграде Владе су била отворена у тренутку удара метка који је прошао кроз тело Веруовића и разложио се у трагу 10 на парчиће који су продрли у унутрашњост улаза и погодили бутину позади Председника Владе др Зорана Ђинђића. Ко је та врата отворио? Тело падајућег премијера, како су закључили и утврдили вештаци саслушани на главном претресу.

Делови метка пронађени у улазу број 5 зграде Владе потичу од разложеног врха метка са целом кошуљицом конусног задњег дела калибар 308 ВИН, према налазу вештака из Висбадена. Облик дела кошуљице који се још може разазнати указује на то да су ови делови некада чинили целину, како кажу, метак је био са целом кошуљицом меког језгра. У сваком случају на основу оштећења од делова метка у унутрашњем рагастоу врата улаза број 5, у тренутку поготка у траг 10, врата тог улаза су морала бити отворена. На основу стања трагова на месту злочина, како каже Висбаден, не произилазе објективне чињенице, назнаке да је испаљен трећи метак.

Шта су видели и чули пратиоци председника Владе др Зорана Ђинђића на лицу места?

Александар Бјелић, чуо је трећи пуцањ када се налазио на улазу у Владу. Милан Веруовић је описао да је чуо трећи хитац после свог рањавања и пошто је отпузао до задњих десних врата возила којим су дошли, ухватио је левом руком кваку и тада је чуо трећи пуцањ и чак, видео да је ударио у зид до врата, заварничко и дигао прашину. Јован Ђурић – трећи хитац му је прошао поред главе и завршио у зиду, чак, тачно је видео где је погодио. Први пуцањ је био као петарда, други јачи и сви су долазили из Адмирала Гепрата. Срђан Дробњак чуо је три одјека, да ли су то све били пуцњи или нису, то не зна, правац од Адмирала Гепрата. Драган Лалић – имао је утисак да се пуца од правца «Монумената». Бобан Пурић чуо је три праска, први је погодио Премијера, други Веруовића. Трећи прасак се мало разликовао и мало је био пригушенији. Чуо је да долазе од Адмирала Гепрата. Јањошевић Љубиша чуо је два праска а трећи му је већ личио на пуцањ. Махинално је усмерио поглед ка Адмирала Гепрата. Први је био мало слабији, трећи је био најјачи. Милан Веруовић је рекао да је трећи пуцањ био исте снаге и интензитета као и онај који је погодио њега, а то је био јак прасак, а онај први је био слабијег интензитета. Рекао је Милан Веруовић оштећени и да је имао велику одговорност пре атентата и велики притисак сам са собом, од те одговорности није могао да се ослободи херпеса који му је тих дана био видно на лицу. У истрази је рекао да је Премијер био наслоњен леђима на врата на која је

требало да уђе, лицем је био окренут према њему. На претресу је рекао да је Премијер био окренут лицем ка возилу. Разлике у њиховим исказима у истрази и на главном претресу су очигледне. Да се сведок Александар Бјелић налазио на улазу број 5 у моменту када је настао траг 10 у којем се разложио метак који је прошао кроз тело Веруовића, он би задобио повреде од парчића тога метка, с обзиром на место где се налазио, по његовом опису. Међутим, тога нема и тако није било. Сви ови саслушани сведоци, пратиоци, јединствени су само у погледу описа да је Премијер погођен испред врата улаза број 5, да су врата била затворена претходно или притворена, када су дошли, да су пуцњи долазили од правца Адмирала Гепрата, да је Премијер падао кроз врата лицем окренут према поду. У свим осталим детаљима, њихови искази се међусобно разликују па и о броју пуцњева односно одјека и њиховој снази. Сваки од њих на главном претресу је мењао исказ дат у истрази. Вршена су им предочавања исказа из истраге. Симптоматичан је опис оштећеног Веруовића о трећем метку, лежао је рањен, прилази му Александар Бијелић, пита га да ли је повређен и где је повређен, он му каже да уђе унутра и погледа шта је са Премијером. Бјелић је кренуо да уђе у зграду Владе и у том тренутку чуо је трећи пуцањ. Видео је рикошет тог метка који је ударио у десну страну зида у односу на врата. Тај метак је ударио, како је рекао, иза Сашиних леђа, који је у том тренутку улазио у зграду. На том зиду је дигао велику прашину. Овакав опис Веруовића је у директној супротности са материјалним траговима а и сам по себи је потпуно неуверљив. Хитно одвожење повређеног, по његовом наређењу, шефа телохранитеља док метком погођено штићено лице остаје на лицу места, је посебна врста понашања и деликта из области професионалности. Али, њихове одговорности ни у томе нема.

Све ово, везано за њихове исказе, противречности, неуверљивост, конструктивност у њима, осим делова који се односе на довожење Премијера пред улаз број 5, његов излазак из аутомобила, је без значаја, с обзиром да је у супротности са материјалним доказима, налазима вештака, али и исказима низа других сведока. Чињенично закључујем да њихов доживљај догађаја испред улаза број 5, 12.3.2003. године, њихово опажање и способност репродуковања је оптерећено њиховим стресним стањем у којем су се перманентно налазили и пре тога о чему је довољно говорио оштећени Веруовић, а посебно у тим тренуцима. При свему, посебно се осврћем на одговор оштећеног Веруовића, како претпоставља да је било и одјека од пуцњева, те да су пре давања исказа истражном судији сви они међусобно разговарали о

догађају више пута, као и после тога. Да је веродостојан њихов исказ о трећем метку чији су удар наводно чак и видели у зид десно од врата улаза, који је заварнички и дигао прашину, тај траг би, а радило би се само о трагу 10, јер другог нема, био другачијег изгледа. Тане метка при удару од 700 метара у секунди, директан погодак у камени зид, се гужва као лименка кока-коле и остаје на лицу места, како су објаснили вештаци, не разлаже се у широком дијапазону. Тане те брзине се не разлаже на парчиће као тане које удара под истим углом и знатно мањом брзином као што се догодило у овом случају, у трагу 10.

Оштећени Милан Веруовић је описао, сматрам веродостојно, начин изласка Премијера из аутомобила, рекао је: «отворио сам његова задња десна врата, он се окренуо према мени, десном ногом је искорачио из аута. Сачекао је да ја поставим штаке испред њега. Ставио је руку у једну штаку, потом у другу штаку. Заједно са њим кренуо сам тих пар корака према улазу у зграду Владе.

Сведок, возач тадашњег министра просвете Гаше Кнежевића, Саша Симић саслушан на главном претресу 20.2.2007. године, дао је опис овог дела догађаја на дијаметрално супротан начин, да се Премијер пре пријема штака окренуо лицем према њему, где се он налазио, а тек после за 180 степени према згради Владе.

Износим следећи чињенични закључак и оцењујем да постоји непрекинута доказана материјална веза између оптуженог Звездана Јовановића као извршиоца убиства Председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца, његовог оружја које је употребио, места на којем се налазио у моменту пуцања – канцеларија 55, часа када се то догађало, места на којем су се налазили Председник Владе др Зоран Ћинђић и његов пратилац оштећени Милан Веруовић, испред врата улаза број 5 зграде Владе, Премијер леђима окренут њима, његов пратилац оштећени Веруовић у његовој близини леђима окренут према месту где се налазио оптужени Јовановић.

У погледу места које је одабрано за позицију пуцања у Председника Владе, оптужени Звездан Јовановић је у одбрани у преткривичном поступку изнео да је место заиста идеално, и било је конкретно идеално. Претходно се са Легијом сложио, како је изјавио, да «идемо један на један снајпером, јер је то много боље због жртава, обећао је Легији да то може да заврши једним метком». У тој изјави – одбрани говори о мотивима за извршење кривичног дела «сматрао је да ће се тиме спречити даље слање ратника и истинских патриота у Хаг и растурање Србије».

Очигледно је да себе, оптуженог Улемека и друге своје колеге из непријатељског злочиначког удружења сматра посебним ратницима и истинским патриотама, чак ексклузивним чуварима државе, а Председника Владе Републике Србије и његову политику очигледно за њих – издајничком и кукавичком.

И шта чине ти самозвани истински патриоти и ратници, снајпером који је подешен на максимално оптичко увећање, са даљине од 130 метара гађају човека са штакама, скоро немоћног у кретању, пушком претходно криминално брисаних бројева и то, они називају «један на један». Моћном снајперском пушком, претходно криминално обрисаних бројева, даљина 130 метара, то је један, други – мета, Председник Владе Републике Србије човек успореног и врло компликованог кретања. То не може ни личити на понашање истинских патриота и ратника, и није. Изјавио је оптужени Звездан Јовановић да је његов мотив био не криминалан, већ политички. И какво је њихово само чињенично дело. Подмукло дело, лажних ратника и још лажнијих патриота, квази или пара официра, исто, једнако по томе њиховом чињеничном делу на Ибарској магистрали, према Ивану Стамболићу.

Од врло битног значења у контексту овог, је део одбране оптуженог Звездана Јовановића, цитирам: «пре нисам учествовао у ликвидацијама, нисам био понуђен». Ово је недвосмислено, он јасно тиме каже да има сазнања о другим расветљеним и нерасветљеним политичко криминалним убиствима из периода када је постојала ЈСО.

Председник већа: Прекида се излагање завршне речи заменика Специјалног тужиоца с обзиром да је стигло решење председнице Врховног суда Србије под бројем Су.бр.181/07 од 23. априла 2007. године. Запримљено у Посебно одељење Окружног суда у Београду у 13,05 часова, што се види из пријемног печата. Читам изреку решења:

«Одобрава се емитовање завршних речи странака пред Посебним одељењем за организовани криминал Окружног суда у Београду, у кривичном предмету К.П.бр.5/03 и то заменика Специјалног тужиоца Јована Пријића, браниоца оптуженог Милорада Улемека адвоката Слободана Миливојевића, оптуженог Звездана Јовановића и његовог браниоца адвоката Ненада Вукасовића, оптуженог Александра Симовића, браниоца оптужених Милоша Симовића и Александра Симовића адвоката Желимира Чабрила и адвоката Миодрага Рашића, браниоца оптуженог Милана Јуришића адвоката Александра Зарића, браниоца оптуженог Душана Крсмановића адвоката Вељка

Делибашића, браниоца оптуженог Саше Пејаковића адвоката Крсте Бобота и адвоката Горана Петронијевића, браниоца оптуженог Бранислава Безаревића адвоката Жељка Грбовића, оптуженог Жељка Тојаге и његових бранилаца адвоката Горана Петронијевића и Крсте Бобота, бранилаца оптуженог Владимира Милисављевића адвоката Александра Поповића и адвоката Драгољуба Ђорђевића, браниоца оптуженог Сретка Калинића адвоката Александра Ђорђевића, оптуженог Бранислава Безаревића, оптуженог Душана Крсмановића, оптуженог Саше Пејаковића, пуномоћника породице оштећених адвоката Рајка Даниловића, оштећеног Милана Веруовића и његовог пуномоћника адвоката Боже Прелевића. Емитовање завршних речи се одобрава уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду, не директно док је давање завршних речи у току.

Не одобрава се јавно емитовање завршне речи пуномоћника породице оштећених адвоката Срђе Поповића.

О начину спровођења датог одобрења стараће се председник судског већа.

Председник Врховног суда Србије Вида Петровић Шкоро».

Завршено читање изреке решења.

Да ли неко нешто има да примети?

Рекли смо вам како ће бити емитовање, након завршетка главног претреса емитовање. Ја сам објаснила по оном пул систему, знате. Председница Врховног суда је добила моје изјашњење у том смислу. А постоји закон о приступу јавним информацијама конвенција којом је исто тако одређено емитовање тако да ја сам вам прочитала све што пише.

Адв. Слободан Миливојевић: Председниче, ја се извињавам што морам у овом тренутку да реагујем, надајући се да ћемо наставити даље завршну реч што нам је посао овде у овој судници. Али сам дужан да реагујем знате те међународне конвенције на које се позивате које су сасвим на месту, исто тако говоре и о обавезама и одговорностима јавних и штампаних медија о истинитој и објективној

информатици. Овде се ради о ТВ кући «Б-92» која је крајње једноставно негативно...

Председник већа: Добро. Али знате шта колега...

Адв. Слободан Миливојевић: Ми смо, опростите бићу врло кратак, ми то нисмо наравно напамет ни одједном учинили. То је било уз консултације свих бранилаца и јединствени је предлог да се не дозволи емитовање кући ТВ «Б-92». Ја не знам на који начин то..

Председник већа: Не. Ви сте рекли, извињавам се колега, рекли сте данас на почетку претреса када сам вам саопштила на који начин ће се вршити то емитовање, ви сте рекли да они не могу директно да снимају, или да преносе, а да ли ће реемитовати од онога ко је укључен, да немате ништа против, јер не постоји могућност да им се забрани је ли тако било? И тако је ушло у записник.

Адв. Слободан Миливојевић: А ко је, да ли је постојао неки званичан?

Председник већа: Извините.

Адв. Слободан Миливојевић: Немојте накнадно ништа. Судија, извињавам се, да ли постоји нека ТВ кућа која је званично овлашћена да врши емитовање или...

Председник већа: Прочитала сам вам.

Адв. Слободан Миливојевић: Ништа. Ја ћу онда дати своју следећу изјаву. У односу на све остале ТВ куће, штампане медије и остало, дајем потпуну сагласност да се врши емитовање на начин како је то и Врховни суд одлучио. У односу на ТВ «Б-92» не дозвољавам да емитују моју завршну реч.

Председник већа: Извињавам се, јутрос сте рекли да немате ништа против да они то реемитују јер онај ко добије право на емитовање има право да да свакоме. И на то сте се изјаснили.

Адв. Слободан Миливојевић: Сматрао сам да ће бити....

Председник већа: Немојте улазити у полемику. Прочитала сам вам решење председнице Врховног суда. Почели смо раније са претресом. Снимак се може емитовати након завршеног радног дана. То ће наша режија одрађивати. Имали смо писмене сагласности које су достављене председници Врховног суда. Ништа напамет није урадила председница Врховног суда. Тражила је и мишљење председника већа и ваше писмене сагласности где сте ви додали били својом руком «Б-92». Према томе, немамо шта, а одлучено је на основу члана 179 ЗКП-а и на основу 56 Судског пословника, а такође сходно Закону о слободном, сада прелазим на цитирање образложења, став други на другој страни решења где стоји сходно Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја, одобрење се односи на све електронске медије. Тако пише.

Завршено цитирање. Молим заменика Специјалног тужиоца да настави са излагањем своје завршне речи.

Адв. Слободан Миливојевић: Извињавам се, опростите молим вас, извињавам се и колеги тужиоцу јер му реметим завршну реч коју сматрам светињом, али стицај околности је да се ово овако десило. Но, од колега овде сам упозорен и замољен да кажем да ми у потпуности повлачимо сагласност за емитовање завршних речи било коме, пошто је таква ситуација, не можемо да изолујемо «Б-92». Немојте ми замерити такав је став колега, а и мој лични став.

Председник већа: Добро. У реду је. Онда молим да се изјасне сви браниоци и сви оптужени да повлаче захтев за снимање. Данас се ваше завршне речи не снимају, да наставимо са излагањем завршне речи тужиоца, а онда ћемо наставити сутра или на крају радног дана, даћете сви своју поново писмену изјаву да повлачите сагласност за емитовање и по томе ћемо онда и поступити. Изволите.

Заменик Специјалног тужиоца: По речима Легије, како каже Звездан Јовановић, прво је требало да се расформира Јединица, а после, крајем априла, почетком маја да они буду ухапшени. Легија је био упоран у тврдњама да су они на списку за Хаг, да зато морају да крену у реализацију. Њега је све то погодило као правог ратника, био је разочаран а поготово делом приче, оптуженог Улемека, да ће Јединица бити расформирана а «беретке» распоређене по Жандармерији и осталим јединицама. Значи, расформирање Беретки, је њега, по њему,

правог ратника и истинског родољуба преломило у одлуци, да убије Председника Владе, према његовим речима, и тиме све ово, пре свега заустави. Или је ово до краја наивни ратник и родољуб, или су његови мотиви за извршење убиства Премијера, поред овога и на другој основи. Оцењујем да је у питању и одговарајућа манипулативна способност оптуженог Улемека да прелако и пребрзо створи мотив код оптуженог Јовановића да је реч о патриотској акцији «Стоп Хагу», али коју ће спровести преко овејаних криминалаца такође самопроглашених патриота и са њиховом логистиком.

Оптуженом Улемеку за убиство Председника Владе није требао стрелац аматер, почетник, да му задрхти рука. Требао му је његов лични проверени кадар и за зољу, а потом за снајпер. Звездан Јовановић му је обећао да ће то да заврши једним метком и завршио је. Оцењујем да је Звездан Јовановић знао довољно о Спасојевићу и његовој банди, вероватно, од времена његових ранијих долазака у Шилерову, познанства са Багзијем, а сигурно све, од минирања Дифенса, крајем 2002. године.

Чињенице везане око конкретног и суштинског учешћа чистог организованог криминала у целокупној њиховој акцији, од припрема до реализације компромитују и потиру тврдње Звездана Јовановића да је њихово кривично дело, дело истинских патриота чији би мотив по свом значењу требао бити вишег и праведног значења.

Пре 12.3.2003. године непријатељско злочиначко удружење остварило је припрему атентата на Председника Владе ради његовог убиства 16.2.2003. године, приликом његовог повратка ауто-путем са Копаоника за Београд на узвишењу код Бубањ потока и покушај од 21.2.2003. године његовог убиства код хале «Лимес» на ауто-путу кад се са својом пратњом кретао ка Аеродрому. Докази о овоме налазе се у изјави – одбрани оптуженог Звездана Јовановића у преткривичном поступку, изјави – одбрани оптуженог Душана Крсмановића у преткривичном поступку, пред истражним судијом, исказима сведока сарадника Вукојевића, Сувајџића и посебно Миленковића, те доказима са места догађаја код хале «Лимес», у изјавама сведока.

У својој изјави – одбрани, оптужени Звездан Јовановић је појаснио да су дан или два пре повратка Премијера са Копаоника он и Жмиги са Кумом Луковићем дошли у стан 10 у близини «Хајата». Ујутро, наредног дана, у тај стан је дошао Спасојевић који је говорио «морамо да убијемо Ђинђића», а он је инсистирао да се претходно види са Легијом. После тога одлазе у стан тројка где су затекли Легију. Речено му је да ће Спасојевићева екипа да му буде логистика и они су већ

припремили убиство. У том стану су он и Легија дефинисали акцију која се сводила на то, да се Ђинђић убије зољама на узвишењу код Бубањ Потока, како је рекао и објаснио. Пре одласка на то узвишење отишао је у стан 10 и наредио Жмигију да треба да се убије Зоран Ђинђић. Описао је детаљно планирани начин убиства, да су он и Жмиги требали да пуцају зољама. Детаљно је описао и покушај напада односно убиства код хале «Лимес» и због чега је пропала акција, како каже.

У односу на извршење убиства Председника Владе др Зорана Ђинђића сведок сарадник пок. Зоран Вукојевић Вук је на главном претресу, затвореном за јавност на његов захтев, изнео, на ком месту су се нашли он, Багзи и окривљени Безаревић, описао је разлоге тог сусрета, његову улогу у реализацији тог сусрета, описао је природу договора Багзија и Безаревића, рекао је суму у еврима коју је Багзи обећао Безаревићу за информације о кретању Премијера, описао је поновни њихов сусрет, два, три дана пре «Лимеса» на истом месту, рекао је које је податке Безаревић тада дао Багзију. Изнео је потом садржину разговора између њега и Милоша Симовића у колима после «Лимеса» који му је објаснио дешавања и разлоге неуспеха атентата, том приликом. Описао је потом телефонски разговор са Безаревићем када је дошао својој кући после «Лимеса» и информацију коју му је Безаревић тада предао. Описао је потом дешавања са Багзијем после његовог пуштања из притвора, ко га је преузео, описао је потом поновни сусрет њега, Багзија и Безаревића код «Стека», описао је договор који је Безаревић ту имао са Багзијем, изнео је сазнања која је добио од Кума Луковића са којим се нашао после «Лимеса» код Института «Мајка и дете», изнео је речи које је Кум Луковић тада говорио у односу на покушај атентата код «Лимеса», објаснио је разговор који је имао раније са Спасојевићем у кући код Симовића и шта је Спасојевић тада њему лично рекао који су разлози да се убије Премијер, рекао је шта се говорило о кафићу «Монумент» међу њима.

16. фебруара 2003. године купљена су по налогу Спасојевића, два мања камиона у преподневним часовима, купио их је на пијаци Бубањ поток сведок сарадник Сувајцић, један марке «Мерцедес» аустријских регистарских ознака и «ТАМ» београдских ознака, предао их је заједно са кључевима и документацијом оптуженом Владимиру Милисављевићу. Приликом те куповине користио је личну карту са именом Черкета Драго.

Сведок сарадник Сувајцић сведочио је на главном претресу затвореном за јавност по његовом захтеву. Описао је Сувајцић шта је видео 21.2. на

ТВ вестима у погледу извештаја догађаја код хале «Лимес». Објаснио је шта је том приликом препознао. Објаснио је шта му је Милош Симовић причао због чега се није успело код хале «Лимес», објаснио је какве су биле реакције Спасојевића према Милошу и његовој одговорности што се није успело код «Лимеса», говорио је о катастрофалним грешкама које је Милош Симовић све починио везано за камион марке «ГАМ» којим је управљао. Рекао је о Спасојевићевим информацијама о сазнањима полиције о правој природи «Лимеса». Говорио је о информацијама Спасојевића из полиције о коришћеним телефонима специјалама у зони тог места. Говорио је о наређењу које је добио да купи аутомобил «караван», рекао је где је купио аутомобил, који аутомобил, којих регистарских таблица, по којој цени, коме га је предао након куповине. Описао је где се Спасојевић скривао од почетка фебруара па до 9. марта 2003. године. Описао је шта се дешавало за то време у стану у Војводе Степе 259, ко се ту окупљао од њих и из којих разлога. Описао је дешавање 8. марта 2003. године у стану у В. Степе 104, о наређењима које је тада примио од Спасојевића поводом изнајмљених станова у Синђелићевој 40, Николаја Гогоља 98. Рекао је ког је дана дао перике и наочаре Милошу Симовићу. Рекао је о поруци на пејџер од 9. марта, где је по тој поруци отишао, кога је срео након тога у Војводе Степе 259, описао је где је потом пребацио Багзија заједно са Спасојевићевим стварима. Описао је где је потом отишао и каква је наређења добио од Спасојевића у стану у Велимира Тодоровића број 2. Изнео је речи Спасојевића у том стану, а поводом убиства Председника Владе, описао је свој задатак у распореду који су имали тих дана чекајући колону Председника Владе.

С обзиром да је и овај сведок сведочио на претресу затвореном за јавност, указујем да се у његовом исказу сведока сарадника на главном претресу, на страни 17. налазе подаци о комуникацији између оптужених извршилаца у данима када су распоређени и чекају долазак Премијера у Владу, на страни 19. описује дешавања на дан атентата. Надаље је описивао контакте између њих у наредним данима, наређења Спасојевића у вези са пушком. Описао је тачно, где је боравио оптужени Звездан Јовановић после атентата, где га је видео, садржину поруке коју је пренео Звездану од стране Душана дан после атентата, описао је како је Спасојевић забранио и телефонску комуникацију и пејџером међу њима. Описао је кога је све видео у стану у Војводе Степе 259. Изнео је тачну садржину пренете поруке Спасојевића, Звездану Јовановићу, која се тичала њихових наредних планова везаних за Јединицу за специјалне операције. Објаснио је какав је

захтев Звездан Јовановић имао према њему где да га одбаци аутомобилом и где га је одвезао. Описао је где је отишао након што је одвезао Звездана Јовановића, описао је где је сазнао, у ком стану, све детаље шта се догађало у канцеларији 55 у Адмирала Гепрата, све то на страни 23 његовог исказа на главном претресу.

Шта је говорио и рекао на главном претресу сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи, шире је познато. За потребе ове речи, износим у најкраћем оно што сматрам битним и што доприноси извођењу чињеничних закључака важних за вашу судску одлуку.

Рекао је, одлуку да се убије Премијер Зоран Ђинђић донео је Милорад Улемек Легија у договору са Душаном Спасојевићем. Он је присуствовао разговорима између њих о томе. Било је више акција и планова да се убије Премијер, како је рекао. Први пут је то било код Бубањ потока. Јануара месеца 2003. године су почели планови да се убију Чедомир Јовановић и Горан Свилановић. Детаљно је описао догађај код «Лимеса», детаљно је описао улогу Безаревића, улогу Звездана Јовановића, улогу Жељка Тојаге, Милана Јуришића и осталих оптужених. Објаснио је да је по изласку из притвора због «Лимеса» отишао са Милошем у стан у Војводе Степе, где су били Звездан Јовановић, Миле Луковић и Душан Спасојевић. Да је Звездан Јовановић тада саветовао Душана да није паметно да Багзи даље учествује у реализацији за Премијера јер се доста компромитовао. Говорио је о постојању планова после убиства Премијера, присуствовао је разговору о томе, Улемека и Спасојевића, дизање у ваздух трафостанице на Бежанијској коси, железничког моста у Београду. Објаснио је да је показао Звездану Јовановићу малокалибарски снајпер за атентат на Премијера којег су добили од Хамидовић Селмана – Секе. Звездан је и био задовољан овом пушком и није био задовољан, како је рекао.

Дана 12.3.2003. налазио се у стану у штеку на Бановом брду – Николаја Гогоља, Душан је ту дошао после 12 сати. Пустио је телевизор, касније је ту дошао и Пејаковић, детаљно је описао шта се дешавало у том стану по првим информацијама о атентату, реакције Спасојевића. Сутрадан по убиству, у тај стан код њих је дошао Сувајџић, питао је шта да се ради са пушком. Душан је рекао да је Легија узео пушку из ЈСО, да пушка мора да се врати у ЈСО, да се зато не уништи, већ да се закопа, а уствари, Душан му је објаснио после, да то са пушком није тачно, али да са закопаном пушком држи у шаци и Звездана и Легију, с обзиром да је то оружје којим је извршено убиство, а у његовом је фактичком поседу. Сувајџић је отишао, вратио се и рекао да је Нино

закопао пушку. Напустили су стан на Бановом брду, после тога кренули су према Сурчину, а после у Прогар па у Путинце. Ту је наложио Душан Пејаковићу да мора да иде у Кулу, да пренесе поруку Звездану Јовановићу да се дигне Јединица, да крену у планове АБЦ, 123. Пејаковић је отишао у Кулу, вратио се следећег јутра, рекао је да је причао са Звезданом Јовановићем, да му је он рекао да не могу ништа да ураде, да су опкољени. За те планове је чуо раније непосредно када је присуствовао разговору Улемека и Душана на клупицама код ЕНЈУБ-а. А1 је био да се дигне у ваздух трафостаница на Бежанијској коси, Б2 да се дигне железнички мост, Ц3 је заузимање аеродрома, ако крене нешто наопако после атентата. Неких 5 дана после атентата поново су се вратили у Прогар, па у Ледине, па код Пејаковића у стан, где је он живео у Војводе Степе, одакле одлазе у Жарково, ту се одвајају од Пејаковића. У Жаркову код сестре Кума Луковића су преспавали и потом отишли у Мељак.

Објаснио је да је Звездана Јовановића и Тојагу видео након што је претходно донета одлука да се убије Премијер, видео их је у стану код «Хајата» X спрат, десетка. Поново се видео са Звезданом приликом планирања реализације код «Лимеса», два пута га је тада видео. Жељка Тојагу је видео истим тим приликама. Објаснио је, да акција на Копаонику и код Бубањ потока није испланирана у детаље као код Лимеса. На Копаонику је био Нинослав са женом, задатак му је био да јави Милошу када ће Премијер да се врати. Нинослав је био са супругом Јеленом у Брзећу у хотелу «Копаоник» дана 14. и 15.3. у апартману број 4, према извештају и документацији хотела где су били заведени у тим данима у књигу боравишта. Објаснио је да су се код Савезне скупштине организовали. Звездан Јовановић је био у «пасату» са Милетом Луковићем – Кумом и Владом Будалом на монтажном паркингу. Они су били около, Милош Симовић је приметио да на пошти постоје камере, да су вероватно снимљени и одустало се само због камера, дакле, а не као што је оптужени Звездан објаснио да је одустао да не би убио неког од новинара. Објаснио је да је за одлуку да се убије Премијер прво сазнао почетком фебруара 2003. када је Душан рекао у Шилеровој да је Легија у праву и да ће га убити. Објаснио је због чега није успело, код покушаја атентата код Лимеса. Детаљно је говорио о мотиву за убиство Председника Владе и Душана Спасојевића и оптуженог Улемека, о улози ванредног стања и страху и паници која је због тога ухватила Душана Спасојевића. Извршио је препознавање на слици снајпера малокалибарског којег је добио од Секе, пронађеног после атентата. Објаснио је да је Звездану Јовановићу

сервирана прича о испоручивању патриота Хагу, да је то чинио Душан. Објаснио је да убиство Премијера има везе и са кривичним предметом «Ибарска магистрала» и Легијиним страхом да он не буде хапшен због тога, да су он и Легија чак ишли за Јагодину ради сређивања тог предмета. Изнео је да су Тојага и Звездан требало да испале по две зоље на Лимесу, да му је Тојага пре тога детаљно објашњавао како дејствује зоља и да он ништа не брине. Он се интересовао код Тојаге с обзиром да је требао да буде возач камиона у конкретном случају и да буде изложен опасности. Такође је изнео да је Спасојевић једном приликом рекао Звездану да ће Чуме бити сведок у Хагу, а све то у оквиру убеђивања Звездана.

У стану у Улици Војводе Степе 259 стан број 56 дактилоскопски су идентификовани отисци папиларних линија Спасојевић Душана, оптуженог Јовановић Звездана, сведока сарадника Дејана Миленковића и Сувајцић Миладина, оптуженог Милоша Симовића и пок. Милета Луковића зв. «Кум». Сведок сарадник Миленковић је описао боравке у том стану, препознао је ручни сат пронађен у њему марке «Ролекс» који је Душан Спасојевић, по његовим речима, поклонио Куму Луковићу. О том ручном сату, о речима Милета Луковића Кума у вези са тим сатом, детаљно је говорио и сведок сарадник Сувајцић Миладин. О боравку у том стану, деветка, Звездана Јовановића, детаљно је говорио и сведок сарадник Сувајцић, тако да се долази до одлучне подударности исказа два сведока сарадника, одбране оптуженог Звездана Јовановића, са материјалним доказом, траговима папиларних линија, односно одлучне подударности исказа сведока и исказа одбране, са материјалним чињеницама. У стан у Николаја Гогоља 98 на Бановом Брду V спрат, стан 25, ту Сувајцић долази после атентата, ту је био Спасојевић, Багзи и Пејаковић. То је било 13.3. У том стану Спасојевић Сувајцићу издаје поруке за Звездана Јовановића, а у тај стан Сувајцић је дошао на захтев Констатиновића и Милоша Симовића, са питањем шта да се ради са пушком. Сувајцић је ту од Спасојевића сазнао да се Звездан Јовановић и Кум Луковић налазе у Војводе Степе 259. У том стану он је потом пренео поруку Спасојевића Звездану за даље поступање, дизање ЈСО, око скривања Сретка и Кума код Звезданових рођака. Након преношења те поруке и одвожења Звездана у његову команду Сувајцић одлази у стан у Милентија Поповића 24 – тројка где су били оптужени Симовићи и оптужени Владимир Милисављевић. У том стану је сведок сарадник Сувајцић сазнао све детаље догађаја у канцеларији 55 12.3, улози коју је остварио Нинослав Констатиновић, Аца Симовић, Звездан Јовановић, како су били

маскирани, о договору који су имали око паљења канцеларије, колико је пута Звездан пуцао, коме је потом предао пушку, како су истрчали из зграде, сазнао је о улози Кума и Сретка као заштитнице на улици, сазнао је да је Звездан одвежен прво до гараже на Новом Београду, а одатле у стан у Војводе Степе 259. Све ово, дакле искази сведока сарадника о битним чињеницама пре, за време и после атентата, материјални докази, дактилоскопски трагови, у целости се слажу са одбраном Звездана Јовановића у преткривичном поступку, одбраном оптуженог Душана Крсмановића и Саше Пејаковића.

Оптужени Звездан Јовановић је објаснио да је у стан у Војводе Степе, одмах после убиства, дошао из гараже на Новом Београду, пошто су до гараже дошли «Пасатом» из Гепратове, а возио је Влада Будала. Са Кумом Луковићем и Калинићем је дошао после у стан у Војводе Степе. Сутрадан ту долази Ђура, по његовим речима и одвози га у команду на Сењак. Прећутао је у тој својој одбрани и ништа није рекао о врло битној поруци Спасојевића коју му је Сувајцић пренео, реализација планова са ЈСО.

Као што се може видети, постоји потпуна подударност датог исказа одбране оптуженог Јовановића и исказа сведока сарадника о дешавањима, као што је речено, пре атентата, на дан атентата, после атентата, а та подударност има своју материјалну основу у дактилоскопским идентификацијама папиларних линија пронађеним у становима у којима су боравили, по њиховим речима, пре свега у Војводе Степе 259.

Оптужени Звездан Јовановић је изјавио још да се пре атентата налазио у стану тројка у близини «Сава центра» - то је у Милентија Поповића 24, а у том стану су пронађени отисци папиларних линија Милоша и Александра Симовића, оптужених, оптуженог Милисављевић Владимира и Констатиновић Нинослава.

Оптужени Звездан Јовановић је говорио о стану десетка у близини Хајата, у тај стан је дошао са Жмигијем дан или два пре повратка Премијера са Копаоника. У том стану је био Милош Симовић. Сутрадан је у тај стан дошао Спасојевић који им је говорио, његове речи, да мора да «убијемо Ђинђића». Из тог стана одлази са Спасојевићем у стан тројка у близини Сава центра, ту је био Легија и ту је њега Легија убедио о њиховој потреби, да убију Премијера. Ту су дефинисали акцију, како је рекао, да се Ђинђић убије зољама код Бубањ потока. У стан десет, по његовим речима, се враћају после одустанка од акције на Бубањ потоку. У стану десет је остао до следећег покушаја код Лимеса. За то време у тај стан повремено долазе,

његове речи Аца, Миша, Багзи, Кум Луковић, Сретко, Дуле Крсмановић и Спасојевић.

Говорећи о становима под њиховим шифрама, како су звани – десетка, тројка, види се потпуна упућеност оптуженог Звездана Јовановића у начин функционисања и деловања завере, то познавање штекова у шифрама, довољно о томе говори.

Завера, односно непријатељско криминално удружење је пре атентата имало изнајмљених укупно 15-так станова за своје злочиначке завереничке потребе. Поред осталих и оне штекове где су пронађени трагови папиларних линија Звездана Јовановића – Арсенија Чарнојевића 23, Војводе Степе 259, Омладинских бригада 8, где су пронађени трагови папиларних линија оптуженог Улемека. Све станове и ове значи изнајмио је, сада сведок сарадник Сувајцић Миладин користећи лажне личне карте, Арсенија Чарнојевића 23, Омладинских бригада 8, Војводе Степе 259, Лењинов булевар 5, Милентија Поповића 24, и тако даље. Као што је речено и цитирано, Звездан Јовановић је боравио у штековима десет и тројка, пре атентата, они су међусобно у непосредној близини, а у Војводе Степе 259, после атентата.

У стану десетка су се, према Багзијевој изјави, нашли пре Лимеса Звездан, Тојага, Душан, Кум, Милош и он. Ту су се договорили и изашли сви они заједно, и Душан Крсмановић и Влада Будала на ауто пут да пронађу локацију одакле је требало да се гађа зољама. Према његовим речима, Звездан је рекао да је најбоље да се гађа са једне узвишице, са једног земљаног насипа, да се ту постави заседа.

У стану Омладинских бригада 8, који је такође изнајмио Сувајцић, у свом исказу је описао када је у том стану видео оптуженог Улемека, којим разлогом је он био тада у том стану, због чега се оптужени Улемек налазио у том стану, а то је сазнао од Спасојевића.

Током главног претреса, одбрана оптуженог Улемека и Јовановића, поред осталих, истицали су примедбе на све дактилоскопске налазе о извршеним идентификацијама трагова папиларних линија утврђеним у тзв. штековима, предлагали су издвајање из списка тих доказа са образложењем да је у свим случајевима реч о претресу стана без писмене образложене наредбе истражног судије, да су те радње, а то су криминалистичко-технички прегледи, вршене по листи потреба иницијатора овог поступка, да је реч о тешким подметањима, да су вештаци МУП-а имали унапред припремљене осумњичене које је само требало папиларно идентификовати, да би се оптужени лажно конструкцијски повезали са кривичним делом.

Када су питању ови докази, тужилаштво оцењује да су трагови папиларних линија пронађени у одређеним становима – штековима, прибављени по Законнику о кривичном поступку и то на основу одредби Главе XVIII Законика, где су одређене дужности органа унутрашњих послова везане за откривање и обезбеђење предмета који могу послужити као доказ и овлашћења њихова да прикупе сва обавештења која би могла бити од значаја за успешно вођење кривичног поступка. Нити једна од радњи крим. техничких прегледа станова, то јест штекова, не представља претрес стана, већ су у питању мере и радње органа унутрашњих послова на основу Главе XVIII Законика о кривичном поступку. Није реч ни у једном случају о претресу стана ни правно, а ни фактички што је видљиво и на основу конкретних радњи које су предузимане у становима, аутомобилима, гаражама.

С друге стране, стоје и овлашћења органа унутрашњих послова према Законнику о кривичном поступку, према којима овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу и без наредбе суда ући у туђи стан и по потреби спровести претресање ако држалац стана то тражи, а то је овде тачно тако, у свим тим случајевима а за овде набројане станове – штекове.

У складу са овим чињеничним подацима, доказима и подударно са њима, јесте и одбрана оптуженог Душана Крсмановића из преткривичног и претходног, односно истражног поступка.

Он је изнео своја целовита сазнања, своје целовите информације, описао своју улогу у свим сегментима извршења кривичног дела. Тако, изнео је да је најпре сазнао, да треба да се убије Свилановић и то лично од Спасојевића, а после тога сазнао је да треба да се убије Ђинђић, и то од Кума Луковића. У то време борави у штеку у Трише Кацлеровића са оптуженим Јуришић Миланом. Говорио је о дану за убиство на Копаонику на коме се налазе, како је рекао, Звездан и Легија. Спасојевић од њега тражи 14. фебруара, упамтио је тај датум, да он иде на Копаоник као и Нино. Он је успео да се извуче да не иде, Нино је отишао. Зна да су у пратњи Ђинђића учествовали и Кум Луковић, Звездан и Тојага, који станује, како је рекао, на Чукаричкој падини. Влада Будала их је возио колима. Након овога у стан 10, власник Опарушић, Лењинов булевар број 5, спрат X, како је рекао, долази Звездан, Зољаш, Спасојевић, Кум Луковић, Влада, а после Миша и Багзи. Након тог састанка, Звездана и Зољаша је одвезао плавим «Ескортом» на Чукаричку падину. Када је у питању покушај убиства код хале «Лимес», рекао је да су распоређени по Мишином налогу. Аца је стајао код «Сава центра». Влада је био негде на старом путу код

Сурчина. Миша се возио ауто путем. Са Владом Будалом је претходно отишао на његов позив у Бубањ Поток где су затекли Сувајџића са два купљена камиона. Један је био «ТАМ». Увече, дан уочи напада на колону, његове речи, Миша Симовић им саопштава да Ћинђић сутра креће на пут у Бања Луку. Саопштио им је ко је на којој позицији сутра, са задатком да у 8,30 часова буду постављени на својим местима. Његово место је било у близини «Руда». Багзи и Милош су са камионима у близини «Сава центра». У њиховој близини је Јуришић са задатком да касније покупи Мишу и Багзија. У једном аутомобилу, сиви «Ауди» је био Влада Будала, а у другом Аца Симовић у близини насипа код хале Лимес. Задужени за пуцање зољама су били, по његовим речима, сигурно Сретко Калинић и Зољаш – Тојага, а за Звездана није сигуран. Објаснио је где су се нашли после пропале акције. Објаснио је телефонску комуникацију коју је имао са Багзијем у току саме акције. Говорио је целовито о наредним припремама које се врше за убиство Председника Владе, о набављању радних комбинеzona, сателитске антене, говори о одласку у Бирчанинову, одакле је Звездан мерио раздаљину до зграде Владе неким двогледом, како је рекао. За тражење локације одакле ће се пуцати били су задужени Аца, Нино и Милош, да је Ђура купио «пасата» панчевачких регистрација заједно са Владом, а Милош га затамнио фолијом, изјавио је да су имали изнајмљених око 20 станова – штекова које је Сувајџић изнајмљивао за потребе скривања. На дан убиства добио је задатак од Милоша Симовића да стоји на аутобуској станици изнад зграде Владе према Славији. Јуришић је био паркиран према главној аутобуској станици са задатком да буде резервна подршка. Влада Будала је био у црном пасату са задатком да након пуцања преузме Звездана, Ацу и Нинослава. Сретко и Кум Луковић су били у црном «Голфу» задужени као подршка у случају опасности, да пуцају. Изнео је, да је чуо два пуцња, а потом одлази у стан у Трише Кацлеровића 28. Ту после долази Јуришић, а наредног дана увече долази Нино и каже им да су остали добро. Објаснио је детаљно како је и где упознао Звездана Јовановића и Тојага Жељка, у стану код «Хајата» и то када је већ била донета одлука да се убије Премијер зољама. То је било око 14. фебруара 2003. године. Рекао је да је испред стана десет, Лењинов булевар 5, дошао после куповине камиона на пијаци код Бубањ потока, да је испред зграде затекао Душана и Звездана Јовановића који му је, на његово изненађење, пружио руку и руковали су се. Када су ушли у стан, унутра је био Тојага Жељко и Луковић Кум. Изнео је да их је потом још једном видео обојицу када су се вратили у стан. Том приликом из

њихових разговора у том стану сазнао је да су требали зољама да пуцају у Ђинђића приликом његовог повратка са Копаоника. Након што покушај код Лимеса није успео, сазнао је од Мише, његове речи, са којим се нашао код «Меркатора» на Новом Београду да је Багзи ухапшен. Потом је заједно са Мишом прошао поред места на ауто путу где је био Багзијев камион заустављен. Миша му је том приликом испричао како се Багзи кретао, како је скренуо да удари возило Ђинђића, да је возач «БМВ»-а нагло кочио, да се створио дим од кочења.

Изнео је да су све припреме и план за убиство Ђинђића смислили Душан Спасојевић и Легија. То зна из свих разговора у којима је он учествовао. Легију, како каже, није виђао, али је из разговора сазнао да је он све време излазио на јавна места по граду, да је то плански рађено, да се он не би доводио у везу и посумњало на њега. Зна, а то је чуо у стану 10, пре одласка на Бубањ поток по камионе, да је Спасојевић сумњао у прецизност гађања зољама. Убеђивали су га Звездан Јовановић и Тојага да је то прецизно. Такође је рекао да је од Мише Симовића чуо да је Звездан Јовановић убедио Спасојевића да је најсигурнији управо он у гађању из снајперске пушке. Када је одлучено да се пуца из снајперске пушке, чуо је да је Звездан требао да одабере из које ће да се пуца. Описао је и припреме за убиство Премијера код Савезне скупштине. Јуришић је био стациониран преко пута паркинга код зграде ПТТ-а. Нинослав је био у близини паркинга. Он је био код Цркве Светог Марка са «Рено клиом». Одустало се зато што су, како је рекао, «наши из групе видели да има доста камера и да су вероватно снимљени», а не као што је описао оптужени Звездан Јовановић да је он одустао да не би убио неког новинара.

Душан Крсмановић је као осумњичени саслушан у МУП-у 4.4.2003. године, пред истражним судијом је саслушаван више дана узастопно у периоду од 13. до 16. 5. 2003. године. Душан Крсмановић је лишен слободе 1.4.2003. око 22,00 сата и том приликом су му нанете телесне повреде. То лишење слободе су остварили припадници Специјалне јединице МУП-а Србије док се скривао у штеку.

У претходним деловима поступка дао је два исказа, две одбране, међусобно потпуно у складу са незнатним прецизирањима у истражном поступку када је у питању Тојага Жељко, његово име, а не само надимак. Такво његово прецизирање исказа одбране је у потпуном складу са његовим тадашњим опредељењем и одлуком да се брани потпуним признањем извршења своје улоге и улоге осталих оптужених у кривичним делима која су им на терету. Његово држање у

претходном поступку је такве природе да говори о његовом односу према свом делу и жртви дела и то од тужилаштва захтева одговарајућу валоризацију и то ће се учинити касније код предлога за одмеравање казне према њему.

Сматрам да између његовог исказа, одбране и одбране оптуженог Звездана Јовановића постоји пуна подударност у елементима где се додирују. Они описују на исти начин међусобне контакте, места тих контаката, а поводом заједничке реализације плана за убиство Председника Владе др Зорана Ђинђића. Та подударност постоји код обе одбране када су у питању њихови сусрети у стану десетка, пре «Лимеса», а за време Копаоника односно Бубањ потока, за време боравка на тераси у Бирчаниновој, док је Звездан Јовановић мерио раздаљину «бушнелом», Мали Душан и Нино су заговарали бабу, као што је рекао оптужени Јовановић, што на истоветан начин описују.

Сведок Родољуб Миловић, сада начелник Управе криминалистичке полиције МУП-а Србије, а у време саслушања Звездана Јовановића у преткривичном поступку припадник УБПОК-а и потпуковник МУП-а, описао је околности које су од законског значаја приликом давања изјаве, одбране Звездана Јовановића, тада осумњиченог за убиство Председника Владе као што су бранилац, поверљив разговор, упозорења, ко је присуствовао, где се службена радња извршила.

Објаснио је, да је Звездан Јовановић говорио претходно да нема новца за адвоката и то је био разлог зашто су се договорили да му се обезбеди тада бранилац по службеној дужности. Објаснио је све службене контакте и разговоре са сада оптуженим Јовановићем пре давања његове одбране, рекао је да не постоји изјава Звездана Јовановића о којој је говорио Тојага и коју му је наводно показао сведок Миле Новаковић, објаснио је контакте и службени разговор са Душаном Крсмановићем, говорио је о његовим повредама, третману према њему. Оптужени Звездан Јовановић је овог сведока након његовог саслушања назвао лажовом, рекао је да нема поверења у тадашњег председника већа, рекао је да ће се срести са сведоком у кривичном процесу који води против њега, а реч је била о кривичној пријави и супсидијарном захтеву за спровођење истраге пред Петим општинским судом који је касније обустављен одговарајућим решењем.

О овим околностима сведочио је и Миле Новаковић, тадашњи помоћник начелника Управе криминалистичке полиције и пуковник МУП-а. Искизи сведока Миловића и Новаковића су у свему подударни, о околностима које су од значаја за судску одлуку.

На питање Звездана Јовановића објашњавао је сведок Миле Новаковић да му никакве новине није показивао у затвору, да му није претио да народ хоће да му линчује породицу, да му није показивао слику сина, да му није читао изјаве других осумњичених, али да му јесу причали шта су они изјављивали, а то се односи на тада осумњичене Сувајџића и Крсмановића. Звездан Јовановић је објаснио да је он ћутао док су они говорили и то је називао сеансама. Рекао је да му је Миле Новаковић на потерници коју је донео, на сликама осумњичених писао имена да би их он запамтио, што је сведок порекао, али и сама та тврдња Звездана Јовановића је нелогична, противречна и бесмислена, с обзиром на ноторну чињеницу да испод слика осумњичених на потерници увек стоје њихова имена. Звездан Јовановић је питао овог сведока да ли зна шта се дешавало 18.3. испред улаза ЈСО у Кули, сматрајући тај догађај посебно битним када је он у питању и његов живот. Изнео је, да му је сведок Новаковић једном приликом директно рекао да од њега зависи шта ће му се дешавати породици, на шта је сведок Новаковић изјавио да то није тачно. Звездан Јовановић је затражио суочење са овим сведоком и рекао му – зашто си ми породицу спомињао, јеси ли ти нормалан, да ће расправити са њиме пред другим судом, запамти, ја ти се кунем, рећи ћеш истину кад-тад, све би могао да му опрости, али оно због деце, због породице – кунем се, његове речи, да ћеш одговорати пред било којим судом. Очигледне претње је тада Звездан Јовановић упутио.

Сведок Новаковић му је одговорио да су имали коректне разговоре. Оптужени Јовановић је назвао овог сведока олошем и да је морао да прихвати његову причу када му је пређено линчом породице.

У суочењу са оптуженим Тојагом сведок Новаковић је објаснио да је Душан Крсмановић у преткривичном поступку показао овлашћеним лицима МУП-а, зграду и улаз где је Тојага становао и где га је довео после састанка, а након донете одлуке да се убије Премијер како је то Крсмановић већ објаснио, сведок Новаковић је рекао да је тако и идентификован оптужени Тојага. Сведок Новаковић се, и поред раније претходно дате заклетве, поново заклео Тојаги да му није показивао никакву изјаву Звездана Јовановића.

Сведок Новаковић је објаснио и околности које су му познате у вези са бројем пуцњева 12. марта 2003., изнео је број лица који је њему познат, који су тврдили у преткривичном поступку да су чули два пуцња.

У примедбама на исказ овог сведока одбрана Улемека је изнела да је реч о учињеној конструкцији, да је прећутао важне чињенице, није речено које, да сведок бежи од контаката и комуникација, а то су Беба

Поповић, Чедомир Јовановић, Душан Михајловић и Драгољуб Марковић, који су главни и једини вође овог поступка. Да је то једна организација, завера једна, која је имала за главни циљ да оправда оне који су заиста извршили атентат, а да пошто-пото манипулацијама и на други начин увуку овде оптуженог Улемека. То је 6. јун 2006. године и ова лица су према овој тврдњи тада једине вође кривичног поступка и завере значи, чији је циљ да оправда стварне извршиоце, односно да их извуче од одговорности. Није само речено ко су ти који су скривени и даље, зато што је тада била у току од раније, противзаконита акција са неизвесним исходом, неких са Багзијем о којој се он као сведок сарадник довољно изјаснио, у настојањима да се горе споменута лица као завереници, касније осумњиче и оквалификују и као учесници атентата, а све са циљем да се оптужени Улемек и остали припадници његовог непријатељског злочиначког удружења, прикажу како су неосновано и намерно погрешно односно лажно оптужени.

Оптужени Улемек је на исказ сведока Новаковића ставио примедбу говорећи да је позната способност овог сведока да манипулише, то ничим није појаснио, да је његова изјава паушална, ни то није појаснио. У својим примедбама оптужени Звездан Јовановић је, како каже, да су на глуп начин покушавали да заташкају шта су са њиме радили, да и сведок Новаковић и Миловић лажу.

Напротив, нема ни говора по оцени коју даје тужилаштво овим исказима, доказима да су сведоци Новаковић и Миловић дали лажан или нетачан исказ у било ком детаљу или сегменту, на околности које су пратиле давање одбране Звездана Јовановића у преткривичном поступку, да они нису паушални, већ конкретни, засновани на њиховим опажањима и сазнањима при вршењу службене радње на коју су били овлашћени. Њихови искази потврђени су и исказом сведока адвоката Весне Радомировић, која је у својству браниоца по службеној дужности присуствовала давању одбране Звездана Јовановића у преткривичном поступку.

Ова три сведочка исказа међусобно су сагласни, јасни и убедљиви и на основу ових исказа – доказа, оцењујем да је оптужени Звездан Јовановић дао своју одбрану као осумњичени на начин и под околностима које су констатоване записником о његовом саслушању и то, када су у питању и начин узимања изјаве, и упозорења, и присутност наведених лица, и време узимања изјаве, а то значи на основу Законика и зато та његова изјава, одбрана, представља доказ од посебног значаја у овом поступку.

Оптужени Звездан Јовановић је више пута у току главног претреса износио да је био излаган уценама пре давања одбране у преткривичном поступку, да се ту уопште не ради о његовој изјави, да се ради о једној будаластој креацији, како је рекао, злочиначког удружења Милета Новаковића и других, натеран је да потпише уценама и претњама. То би значило да је у питању, уствари његово истинито казивање али натеран уценама и претњама да изнесе и потпише. Ове његове наводе оцењујем неистинитим, напротив, како је речено, одбрану је дао, доказано на законит начин. Такође, изјавио је у примедбама на исказ сведока Радољуба Миловића да су он и Миле Новаковић покушавали да га науче шта да каже, па је принуђен био то да потпише. Противречна су ова два његова става.

Када је реч о давању примедби одбрана на налаз вештака Дуњића и Куњадића у њима је истицано да је професор судске медицине Дуњић полицијски човек, склон монтирању и прилагођавању интересима полиције. Најпроизвољније примедбе су дате на налаз вештачења из Висбадена, речено је прво да је наредба за ово вештачење дата сугестивно, селективно. Субјективно су одабрани докази са којима су упознати вештаци у Висбадену, да је чак и селективно одабрана екипа вештака Висбадена, и ово је до сада био врхунац, зенит до краја произвољне тезе одбране, да је реч о монтираном судском поступку, вештак из Висбадена је називан Фелдбелом, вештачење Дуњића је називано нарученим, ради потврде нечије унапред задате тезе, а врхунац у тим произвољностима јесте изношење тврдње да су и вештаци у Висбадену селективно одабрани, све у сврху потврде нечије унапред задате тезе. Са аспекта тужилаштва и његове дужности према члану 17. Законика о кривичном поступку, не постоји више ни једно питање у овом предмету чијим би се одговором могло довести у било какву сумњу мишљење неког од вештака или шта друго.

Стављене су примедбе на обављени увиђај 12.3.2003, па је речено, да је таван у Адмирала Гепрата 14 боље прегледан, тамо би била пронађена трећа чаура, то би значило да је са тавана пуцано. Потпуно се прелази преко материјалних доказа, они се игноришу као да уопште не постоје, као и све друго што не одговара јединој идеји одбране да је реч о монтираном судском поступку, према оптуженима.

Не постоје само чињенични деманти, подаци, докази да је реч о произвољним наводима одбране да је ово монтирани судски поступак, него и једноставни логички судови, па зар не би тобоже главни и једини вође овог поступка Беба Поповић, Чедомир Јовановић, Душан Михајловић, Драгољуб Марковић и други подметнули трагове

папиларних линија нпр. оптуженог Звездана и у станове, штекове, тројка и десетка, о којима је он највише говорио у својој одбрани како је говорио, или у у канцеларију 55 или оптуженог Улемека, нигде ништа тако.

Оптужени Звездан Јовановић је изјавио да је пуцао два пута приликом убиства Председника Владе. Читав низ сведока који су саслушани у истрази и на главном претресу потврдили су ту његову одбрану. Помињем неке сведоке - Милана Бојића, Влајка Вујадиновића, Мирослава Гарића, Бугарски Бранка, Данило Копривица, Јелена Ружичић, Миленија Николић, Зоран Трајковић, Драгољуб Мићеловић, Вера Бранковић, чији су искази у међусобном складу, јасни и непротивречни, како о броју пуцњева, два, које су чули на местима где су се налазили, тако и у погледу истрчавања из зграде у Адмирала Гепрата 14 три особе после тих пуцњева, са наоружањем у рукама, пушком и пиштољима, моталицом, у који су аутомобил ушли, где је тај аутомобил кренуо.

Сведок Милан Бојић седео је, како је рекао, испод собе из које је пуцано, у канцеларији на I спрату Адмирала Гепрата 14. Било је 12,20, 12,25, чуо је два хица.

Сведок Влајко Вујадиновић тога дана радио је у Влади у обезбеђењу на радном месту помоћника вође смене. Чуо је два пуцња истог интензитета.

Сведок Зоран Петровић радио је на радном месту број 2, обезбеђења у кућици лоцираној ка парку. Чуо је два пуцња.

Сведок Зоран Трајковић, полицајац радио је на радном месту улаз број 5, чуо је два пуцња.

Сведок Драгољуб Мићеловић чуо је два пуцња. Видео је три лица која су силазила са спрата одозго, један је носио пиштољ, други је носио пушку, трећи је носио некакав чекрк, великом брзином су истрчали напоље на улицу. Приликом показивања фотографије на главном претресу указао је на пушку са оптичким нишаном и рекао да је та пушка са фотографије број 26 слична пушци коју је видео у руци једног од оних који су трчали.

Сведок Сениша Глишић објаснио је околности које су везане за бекство са места извршења, видео је да се ради о аутомобилу «Пасат караван» панчевачке регистрације, прошао је великом брзином поред његове леве стране и продужио према Балканској улици. Аутомобил је био потпуно затамљених стакала.

Сведок Мирослав Гарић, полицајац на дужности обезбеђења на радном месту 4, чуо је два пуцња.

Говорећи и коментаришући одбрану Звездана Јовановића оптужени Улемек је навео како реч «аутоматичари» коју је оптужени Звездан користио, када је описивао улогу пок. Кума Луковића и Сретка Калинића није могла бити његова, само то, да он ту реч не би употребио као официр, мајор, он би као такав употребио реч борбена подршка. Према подацима о запослењу, о добијању чина и положаја у ЈСО оптуженог Звездана Јовановића, он није никако могао бити ни припадник, а камоли виши школовани официр МУП-а по законским критеријумима за официрска звања.

Према одбрани оптуженог Звездана Јовановића пушку убиства су донели Легија или Дућа, а није сигуран да је из Јединице. Пробао је на Фрушкој Гори на Иришком венцу. Тај део његове одбране потврђен је проналаском чауре тог пробног метка на Фрушкој Гори 15.4.2003.године. Тим врло важним материјалним доказом је до краја потврђено, вештачењем, да је пушка «Г-3 Хеклер Кох» брисаног фабричког броја пронађена на Новом Београду, оружје којим је Звездан Јовановић убио Председника Владе Републике Србије др. Зорана Ђинђића. Познате су околности на који начин је пронађена ова чаура, без одлучујећег доприноса фактички указа Звездана Јовановића ова чаура не би била пронађена никада. Пре ове пушке, његове речи, Дућа му је први пут донео пушку 22 Магнум малокалибарску, а донели су је у стан 10. Описао је – пушка из које је пуцао је калибар 308, у оквир стаје 20 метака, у црној торби ове пушке било је још два паковања муниције 308 Винчестер.

Када је у питању пушка о којој је говорио Звездан Јовановић, сведок Шаре Ненад је изнео следеће: познато му је да је једну пушку «Г-3 Хеклер Кох» набавио Легија, не зна где, и стајала је у делу куће где је боравило његово обезбеђење на видном месту. На 20 – 25 дана пре атентата Легија га је питао где је снајпер и наложио му да га донесе од Вулета Вукашиновића и смести у гепек аутомобила БМВ који је користило његово обезбеђење, зна да је пушка потом требала да се преда Звездану Јовановићу по Легијином налогу.

Када је донео пушку из Новог Сада у кућу Милорада Улемек и предао је Никић Лази на пушци је био фабрички број. Приликом препознавања пушке на главном претресу, рекао је да је реч о истом моделу пушке која је била у кући код Легије.

Сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи је у свом исказу детаљно описао све што зна о пушци «22 Магнум», да је он донео у стан 10 и показао Звездану Јовановићу, а након што је донета одлука да се снајпером убије Премијер, како је рекао, Звездан је ту пушку разгледао,

репетирао, гледао кроз снајпер. Према његовим информацијама пушку «Хеклер Кох» је Легија набавио у Бујановцу или Прешеви, да је пушка држана у «Пасату» који је купио Сувајдић а који је био у гаражи. Сведок Шаре у свом исказу је описао и да је фебруара 2003. године довезао Спасојевића до Бруса ради контакта са Звезданом Јовановићем, који је са делом ЈСО био на Копаонику. Звездан је дошао у Брус на његов телефонски позив а број телефона Звездана Јовановића дао му је Легија. Изнео је да су он и Спасојевић на Копаоник кренули из Легијине куће и потом преузели и Кума Луковића.

Важан део његовог исказа односи се на 12.март и 14. март 2003. када му је Улемек рекао да није требало да се уведе ванредно стање као и поруке за Сашу Пејаковића да се одвоји од Душана и оде у Јединицу.

Код оцене овог доказа, исказа сведока Шаре Ненада, сматрам да је значајно то што је у суочењима са Улементом, Никићем, Вукашиновићем испољио пуну сигурност у својим тврдњама, дао је на истоветан исказ и у истрази и на главном претресу како по питању пушке, где се налазила, зашто је однета из Легијине куће, разлозима враћања тако и о контактима које је имао са оптуженим Улементом пре и после атентата.

У наводима материјалне одбране на главном претресу оптужени Милорад Улемек Легија је изјавио да се не осећа одговорним нити кривим по било којој тачки оптужнице, да нема уопште разлога да се брани нити да износи било какву одбрану. Иста је матрица његових исказа у свим кривичним предметима који се воде против њега или су вођени, све је њему и његовим саборцима намештено, они су свуда колатерална штета.

Описао је своја, по њему, виђења са др Зораном Ћинђићем. На једном састанку око 5. октобра рекао му је најотвореније да нема уопште због чега и за шта да се брине, поготову што је у МУП-у владало тотално расуло и буквално више нико никоме није могао да наређује. Они су се уплашили да војска не интервенише, а он је отворено рекао, пошто је ово била воља народа, уколико војска на било који начин интервенише, да има довољно људи да их спречи да интервенишу, бар у оном првом маху док се «ви не организујете са народом». Након тога ЈСО је боравио у Бујановцу 10-15 дана. Када је дошао нови начелник службе Горан Петровић и његов заменик Мијатовић, позван је код, како каже, господина Мијатовића на један разговор по питању стања у Јединици, где га је у једном моменту питао да ли је добар и да ли познаје Душана Спасојевића, Чумета и углавном, целу ту екипу из Сурчина. Он му је тада рекао да служба има једну одређену намеру и питао га да ли може

да рачуна, како каже, на његову конспиративу, професионалност, тајновитост. Мијатовић му је рекао да Душан Спасојевић и Миле Луковић, ће убудуће у одређеном периоду похађати један убрзани курс ту на Институту. У наредном периоду било је договорено како они треба да улазе на Институт, у коју просторију да се одводе. Он је испред те канцеларије остављао једног припадника да дежура јер није хтео да се они крећу било где по тој згради. То је трајало 10 – 12 дана. Они су свакодневно долазили суботом и недељом. Потом је говорио о периоду када је дошло до отварања, како је рекао, афере за Ибарску магистралу и где је направљен онај како каже чувени дил са замеником начелника службе, који на крају није испоштован и ушло се у једну ситуацију, како каже, где сада нико не зна како може да изађе. Душан Спасојевић је обавештен о том дилу, а он не зна како и ко га је обавестио. После тога јединица је била ангажована око оне - његове речи, срамтоне акције, која је била везана за хапшење Слободана Милошевића, где је Јединица по први пут као и он лично, како је рекао, била слагана о некој правој намери и употреби у тој ситуацији. При томе он је био на челу колоне у ципу која је спроводила Слободана Милошевића у Централни затвор. Потом је говорио о дроги, хероину око 700 кгр заплешеног 1996. године на бугарској граници, како је описао. Знао је о томе с обзиром да је тај камион у којем је заплешен хероин, додељен Јединици његовој као транспортно возило. На једном састанку у кући Драгољуба Марковића где је био он, Горан Весић, Чедомир Јовановић, Беба Поповић и Љубиша Буха, они су му рекли да та дрога још постоји, у поседу је државе. Беба Поповић је једноставно рекао да је идеја државе да се та дрога прода, на то, рекао им је, да на њега у томе не рачунају. Свидела му се међутим реченица Драгољуба Марковића да се та дрога гурне према западним државама, они нама бомбе и осиромашени уранијум, а ми њима дрогу. Некако је видео да то може да буде нека мала освета нас обичних људи према том Западу, због агресије. Изјавио је да је пристао на то, али да тај задатак он може да добије једино од заменика или начелника службе. Ту му је речено да нема проблема, да је то мало већа количина, зато што су они од тих 550 или 600 кгр хероина, колико је нађено у том трезору, направили једну тону хероина. Рекли су му, његове речи, да осмисли војну акцију како да ту дрогу у деловима пребаци у суседне земље. У том моменту Чедомир Јовановић је увео Душана Спасојевића и они су нешто насамо коментарисали врло кратко. Чедомир је рекао да размисли да се дрога поред Босне и Хрватске пребаци и у Румунију. После тога рекао им је да је смислио оквирни план, да количине не буду веће од 200 кгр, јер то

може безбедно да се пребаци воденим путем за Румунију, у Хрватску, у Босну. При томе у сваком од тих транспорта он је укључио по тројицу припадника из Јединице, јер је било немогуће да он то сам одради. Објаснио је да су Душан и Чуме водили оперативни део преношења дроге. Испод 600 кгр сигурно није било, а чини му се да је пребачено 600 или 800 кгр. Као да сада није у питању војно осмишљена акција, већ је у питању шверц неког обичног црноберзијанског материјала, а не хероин. Поново су се сусрели након пребацивања дроге у Предузећу Драгољуба Марковића где је речено да се сада мало стане док се не изврше неке уплате, док се новац не донесе у земљу, јер нису хтели да ризикују да избаце целу ту количину, да не би били, како је рекао – заврнути. Објаснио је да је њега једино занимало када је у питању новац да Јединица за специјалне операције добије опрему, јер он није хтео уопште новац да узима. Они су рекли да напише списак опреме која је неопходна и да ће они када буду нашли који канал, то испоручивати Јединици и да ће то ићи приватним каналима. То је било крајем априла 2001. године, тада се догодио његов инцидент у Кули, како је рекао, прослава јединице 4. маја. 2. маја је била објављена вест, његове речи, да су Душан Спасојевић и Миле Луковић били ухапшени у Француској. 4. маја је он направио тај проблем па због тога је прослава прошла, како је прошла, његове речи. Изнео је, како је дан пред прославу у Кулу дошао Љубиша Буха са Багзијем и сав успаничен рекао кога су ухапсили. У Београду, када се вратио тих дана, срео се са Чедомиром Јовановићем и Љубишом Бухом, они су кукали како је Душан ухапшен, како је остао део посла који је још требао да буде одрађен, како онај део робе што је био пребачен у Румунију још није наплаћен. Иако је, како је рекао, био званично суспендован због догађаја у Кули, командовао је са ЈСО, у тим акцијама везаним за улазак у зону безбедности. Лично га је позвао министар Михајловић и рекао му да се до даљег помера та суспензија. У међувремену када се вратио у Београд после пар недеља, Душана Спасојевића су вратили у нашу земљу и био је у Централном затвору. Ту је од Чедомира Јовановића и Чумета на једном састанку сазнао да их Душан буквално уцењује, да ако му не среде да изађе из затвора, никада неће рећи где и преко кога новац од пошилике дроге за Румунију треба да се подигне и да ће он, пошто цаба лежи, све да изнесе шта је радио са њима у то прошло време, његове речи, ако он тоне, тону сви за њим. 14. јуна, како каже, направио је проблем, то је догађај у «Ступици», док је био у притвору у ЦЗ-у Чедомир Јовановић је издејствовао да му дође супруга у посету. Када је пуштен из Централног затвора, одузета му је

службена легитимација, то није тачно и укинуте му све привилегије по питању обезбеђења, зна да је то наредио Зоран Мијатовић. Након тога, како је рекао, срео се једном са Премијером Ђинђићем у згради Владе, где га је довео Чедомир Јовановић, договорили су се да он оде у иностранство, а у погледу финансијских средстава за његов боравак Ђинђић је рекао опет Чеди да види да се заврши то што треба да се заврши. Потом му је опет Чедомир Јовановић дао једну кесу у којој је било 30.000 долара, како каже, да не иде као слепац, него да може да живи са својом породицом.

Почетком августа 2001. године напустио је земљу и са породицом отишао у Грчку. Објаснио је да је имао југословенски пасош издат на име Владо Вукомановић.

Председник већа: Је ли можемо сада да прекинемо, извињавам се, да направимо једну кратку паузу јер имају два претреса заказана па да би смо рекли да сачекају сат времена да ви изложите своју завршну реч?

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес и одређује пауза у трајању од 10 минута.

НАСТАВАК ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА У 14,55 ЧАСОВА

Председник већа: Радићемо продужено док тужилац не заврши излагање своје завршне речи и истовремено да објавим да сам добила информацију од браниоца опт. Улемека адвоката Миливојевића да су браниоци одустали од повлачења своје сагласности за емитовање завршних речи. Изволите.

Адв. Слободан Миливојевић: Само да би били потпуно отворени пред јавношћу, немојте замерити колега, ми смо се консултовали и договорили од прилике телеграмски није добро и не би

било коректно да због једне телевизије коју ми сматрамо анимозитетном према нама, да због једне такве телевизије остале коректне у некој мери објективне телевизије трпе све то и то је био разлог што смо одлучили да дамо сагласност да се изврши и емитовање и реемитовање.

Председник већа: Добро. Хвала. Молим тужиоца да настави са излагањем своје завршне речи.

Заменик Специјалног тужиоца: Октобра 1999. године тадашњи начелник IX управе РДБ, како је рекао, по одобрењу начелника Службе, његове речи, легално му је издао југословенски пасош на име Владо Вукомановић. С обзиром да је тада постојао проблем са визама, распитао се које бивше републике са нашег поднебља, односно чији пасоши не подлежу визној процедури у Грчкој и сазнао је да су то Словенија и Хрватска, на улици, како је рекао, на црној берзи набавио је за целу своју породицу бланко хрватске пасоше. Дао је слике и урадио је за себе и своју породицу хрватске пасоше са идентичним подацима као што су имали у југословенским пасошима.

Судски процес везан за Ибарску магистралу је текао, и он је крајем септембра или почетком октобра позван као сведок у том процесу. У септембру је и Душан био пуштен из притвора. Када је дошао у нашу земљу, како је рекао, нашао се са Душаном код мостића изнад ауто-пута, а ту је био и Љубиша Бухе Чуме. Чуме му је тада понудио да до суђења борави код њега у Сурчину, пошто нема никаквог обезбеђења. Суђење се није одржало, како је рекао, одложено је за месец дана. У то време почеле су да колају оне приче – те идете за Хаг, те не идете за Хаг, те хапсиће, те растуриће вас. Решио је да остане и кренуо је да борави у једном стану код Сава центра, како је рекао, штеку Душана Спасојевића.

Негде око 7 дана пре него што је требао да сведочи на суду у случају Ибарске, десио се случај браће Бановић. Код њега у кућу дошао је тадашњи командант јединице, који му је испричао шта се догодило, због тога је у Јединици настао хаос и наредног дана поново га је звао Маричић који му је рекао да је ситуација у јединици све напетија и напетија, да се рађају свакакве идеје. И тада једно вече, назвао га је Милорад Брацановић, који је био начелник VII управе и рекао му «Човече, знаш ли шта се дешава?». Он му је рекао да иде одмах у Кулу, по његовим речима, сјурио се за Кулу, тамо га је сачекало 6 официра, команда састава, захвалили му што је дошао и рекли му да ако уђе

унутра, напоље не може да изађе док се то не заврши. Описао је своје схватање и своју улогу, како је он то разумео, у тој, његове речи тзв. побуни ЈСО. Објаснио је како је присуствовао договору на највишем нивоу да Јединица буде измештена из Ресора државне безбедности, да се стави директно под команду Владе Републике Србије, навео је како га је министар Михајловић дословно питао да ли да постави Брацановића или Јањушевића на место заменика начелника службе и он је лично сматрао да је боље да се постави Милорад Брацановић и њега предложио. Након тога и након прославе јединице 21. новембра, по захтеву Премијера, како је рекао, контактирао је Душана Спасојевића и Љубишу Буху и нашли су се у Шилеровој. Тада је први пут отишао у то, како је рекао, чувено здање у Шилеровој. Премијер је тражио од њега да скрене пажњу Душану и Чумету, да много не причају и да се не хвале како су они имали неку улогу у тој побуни.

Када је дошао у Шилерову, тамо су већ били момци из Јединице и они су га спровели, затекао је у дворишту Душана Спасојевића и Чумета. Ту се посвађао са Чуметом, Душан их је раздвојио како је рекао и тражио да се он и Чуме помире.

Објашњавао је потом своје привредне активности са грчким бизнисменима, о њиховом интересовању да се нашој земљи одобри донација од око 120.000.000 евра.

Описивао је потом састанак у стану код Владимира Поповића Бебе, где је био присутан Премијер, рекао је да је са њим био на «ти», између њих је било речи о тим привредним активностима Грка у нашој земљи, није рекао име ниједног. После тога, сматра да је то био март – април 2002. године, обавештен је, како каже да је донета опрема за Јединицу од дроге, стигло је 50 пиштоља, вероватно су они били најпотребнији, доста опреме за алпинистичку групу и то, њему је буквално то предато у џаковима, контактирао је одређене официре из Јединице и рекао им да је стигла донација.

У то време десила се отмица, како је рекао, његовог пријатеља Милије Бабовића. Маја месеца позвао га Брацановић, те пошто је са њим био присан и добар и питао га да ли је и он нешто петљао са дрогом. Брацановић је сматрао да је та дрога «урађена» овде у Србији у Београду, на нашим улицама, а он му је објаснио да није тако било. На захтев Брацановића контактирао је Душана ради давања информација које Душан има око дешавања на Косову за потребе државне безбедности. То је био мај или јуни, каже да је тада дошло до чувеног тровања између Љиље и Чумета, а у то време се виђао са Душаном једном или два пута недељно да ли у Шилеровој или је Спасојевић

долазио код њега кући. Тада је Спасојевић почео да се негативно изражава према Драгољубу Марковићу, Чеди Јовановићу, Весићу и Чумету. Октобра 2002. имао је озбиљнију препирку са Душаном, како је рекао, због инцидента начињеног од његовог обезбеђења. Почео је да се понаша бахато и није му лично на оног Душана којег је познавао пре 5. октобра. Објашњавао је потом ротације у обезбеђењу између њега и Душана Спасојевића, описао је једну прилику када је дошло до конфликта у обезбеђењу, заказао је састанак око тога, јер је на неки начин, како је рекао, он ипак водио рачуна о том обезбеђењу Јединице. То је више од годину дана након што је напустио Јединицу. Говорио је даље о куповини новина «Идентитет» од стране Душана и како се он потрудио да свог кума постави за директора тога листа, јер је хтео да има контролу шта се штампа јер је био свестан, како су медији опасно оружје. Говорио је о 8. марту 2003, да је извео супругу на ручак у ресторан «Кнез», како је добио поруку том приликом која је била у коверти у којој је писало, «води рачуна, могуће је да се спрема твоје хапшење». У потпису је било исто лице које је послало поруку његовој супрузи 12. марта 2003. године, а које му је сигурно спасило живот и зато није дао име тога човека да га не доводи у непријатну ситуацију. Рекао је да је уторак 11. марта имао унапред заказан састанак у Кули са командом Јединице о питањима слања за Грчку људи и на обуку у Црну Гору. Договорили су се око те динамике и договорили се да се сутра – 12. нађу у Београду у команди на Сењаку око изградње рекреативног центра за потребе Јединице. Тог 12. марта требао је да се сретне са једним архитектором око те инвестиције. Тај састанак је требао да буде у 12 или 14 часова. Био је у кући, држао је млађу ћерку на коленима болесну када је супруга дотрчала и рекла му шта је чула на телевизији. Седео је у кући једно два сата након што је сазнао да је и његово име на потерници. Позвао је Шаре Ненада и рекао му «одмах пали ауто, понеси кључеве од оног стана, морам да се склоним на брзину, јер видиш шта се дешава». За тај стан је сазнао од Вулета Вукашиновића 8.3., а 9.3. у тај стан је отишао са Шаре Ненадом. Тај стан је служио, како је обавештен од Вулета, момцима из обезбеђења који га повремено користе када изгубе аутобус. У тај стан је отишао 9.3. да би се склонио од могућег хапшења. Аутомобилом су отишли до стана, 12.3. Успут је размишљао о сигурности пошто је сада знао, да је тај стан Спасојевић дао обезбеђењу на коришћење још ранијих месеци. Објаснио је и да се видео са Пелетом да га је питао где је Душан, он му је одговорио да је у једном стану, а Душан њега пита шта да се ради.

Онако изреволтиран, рекао му је, његове речи – ако је направљено срање, онда му реци нека иде сада у шуму.

13. марта Шаре Ненад га је замолио да га ослободи дужности, и он је, имајући пуно разумевање то допустио. Објашњавао је потом како се вратио у своју кућу тога дана, да је падао снег, да је било хладно и да је донео ту ризичну одлуку да се врати кући. Узео је два бела чаршава, ставио неку капу, женске наочаре са великом диоптријом и описао је како је дошао до своје куће, ушао у шахт, како се и где у кући скривао, када је био наредни претрес у кући. Рекао је да се десет дана по укидању ванредног стања ситуација смиривала, били су повучени момци који су били у униформама, а били су момци у цивилу. Рекао је супрузи да буде мекша са њима да се максимално опусти, да не улази у вербалне конфликте, него, како је рекао, кез на лице, кафа, пиће, иће. После укидања ванредног стања, атмосфера у кући и око ње је била опуштенија и он је успоставио редовне контакте са својом супругом. Рекао је да је имао информације шта се дешава у јавности, јер је гледао телевизију, његове речи, трпео је и ћутао у кући у вези свега што се против њега писало.

Своју одлуку да се преда донео је из више разлога и како каже, одговорно тврди, да је донео пре свега да би се сазнала истина, а он се плаши да ће све ово завршити као нека шарена лажа за народне масе, да његови бивши саборци и он треба да послуже некоме као колатерална штета. Онога дана када се предао, једноставно је изашао испред своје куће, имао је дужу косу. Договорили су се он и Гури да он са Владом из Жандармерије, који је ту био, оде у полицију. У канцеларији код начелника Ресора јавне безбедности, Милошевића, он му се представио, Милошевић га је питао шта има код њега од ствари, а Влада је рекао да је претресен. У тој канцеларији само је замолио, пошто је имао, његове речи, онако мало дужу косу, јер га је супруга сама шишала маказама, фризура му није била баш уреднија, да дође неко да га ошиша. Неуредну дугачку браду коју је имао није споменуо. Објашњавао је како ни на један начин и никад није приметио у Шилеровој да они изгледају као нека криминална група, ничим нису показивали да се баве било каквим криминалним радњама.

Рекао је да је у периоду од 5. октобра па до лета 2002. године Љубиша Бухе Чуме био шеф Душану Спасојевићу, а он је то закључио из понашања Чуметовог и разговора међу њима. Објаснио је да је први пут Љубишу Буху упознао када је дошао на Институт код њега са Душаном и Милетом Луковићем. Рекао је, када се вратио из Грчке у нашу земљу априла 2002. године, да је добио обезбеђење. Рекао је да су

станови, који су куповани за припаднике Јединице, и то оне који су били у Душановом обезбеђењу, купљени од новца који је добијен продајом наркотика као државног посла. Такође је изјавио да је Душан Спасојевић, по изласку из притвора септембра 2001. такође добио обезбеђење, по одобрењу тадашњег министра Душана Михајловића. На посебна питања о дроги, објаснио је да не жели да одговара, јер је информисан да је покренута истрага везана за тај случај.

Рекао је да је војничку каријеру започео 1985.-86. године, када је приступио Легији странаца у којој је провео 7 година, да се у Зворнику прикључио Српској добровољачкој гарди Аркана, значи 1992/93. године. По њеном расформирању контактирао га је Јовица Станишић и 1996. јуна месеца постао је командант ЈСО. Изнео је да је он препоручио и Бошка Буху и Горана Радосављевића Гурија на функције на које су постављени под владом Зорана Ћинђића. Изнео је да је са својим друговима у младости обио једну продавницу спортске опреме, хтели су да узму патике, родитељи нису имали новца да им купе, и то је једини, како је рекао, тај од већих прекршаја које има у свом животу. Објаснио је да има узречицу у његовом војничком жаргону, да када неко направи срање, да иде у шуму.

Ради оцене одбране Милорада Улемека неопходно је имати у виду и очите неуверљивости и несигурности испољене у суочењу са сведоцима сарадницима. Зорану Вукојевићу, постављао му је питања колико је пута возио Милорада Брацановића у Кулу за време протеста. Сведок сарадник је прецизно одговорио као и где их је Шкене сачекивао код Куле, поставио му је питање да ли има било каквих сазнања осим од Спасојевића да он има какве везе са атентатом на Премијера Ћинђића, сведок сарадник Вукојевић му је сигурно одговорио. Такође му је одговорио када је први пут схватио да група Душана Спасојевића спрема атентат на Премијера, детаљно је одговорио, поставио је питање сведоку сараднику колико је пута Гумар долазио и када у Шилерову, сведок сарадник му је детаљно одговорио, рекао је где је сачекивао Гумара, ко је са њима био присутан, објаснио је када је први пут видео Гумара и где и ко је тада био са Гумаром. Објаснио је и виђења са Гумаром у Новом Саду у ресторанима, аутомобилима, поставио је питање сведоку сараднику око доласка на Институт безбедности, он му је одговорио када је почео да довози Душана и Кума на Институт, где су они ишли, објаснио је колико је пута возио Брацановића из Шилерове на Институт, објаснио је о подацима са мера прислушкивања које је Душан добијао од Брацановића, када је то било. Сведок сарадник је објашњавао и статус

оптуженог Улемека у Јединици за специјалне операције, говорио је о састанцима у Шилеровој којима је присуствовао оптужени Улемек, где су се ти састанци одржавали, ко је био на њима све присутан. Оптужени Улемек је одговарао у том суочењу са сведоком сарадником речима «није спорно, није то спорно». Такође, сведок сарадник је детаљно говорио о њиховом разговору о квалитету пиштоља «збројовки 100», као и ко је пиштоље однео из Шилерове. Оптужени га је питао о дешавањима 5. октобра 2000. године, о његовом састанку са Ђинђићем, сведок сарадник му је детаљно одговорио.

Милорад Улемек Легија је након суочавања са Вукојевићем, рекао да има генералну примедбу на изјаву сведока сарадника празно тврдећи да у периоду до 5. октобра нико од ових људи није дошао на Институт безбедности, да није тачно да је сведок доводио Брацановића и Душана Спасојевића у Кулу за време протеста. Рекао је како је сведок сарадник свесно наменски покушавао да минимизира неку своју улогу. Али није објаснио шта је то минимизирао, какву своју улогу, у чему се она састојала.

Приликом постављања питања сведоку сараднику Миладину Сувајцићу, Улемек га је питао о сазнањима да Брацановић даје информације Спасојевићу, Сувајцић је одговорио детаљно о томе. Детаљно је одговорио сведок сарадник на питање оптуженог Улемека у чему се састојала његова помоћ Спасојевићу, шта је Спасојевић говорио где је све умешан Улемек са њима. Оптужени Улемек га је питао да ли је Спасојевић имао поверења у њега – Улемека, сведок Сувајцић је детаљно одговорио и објаснио полемику која се водила у децембру 2002. године о могућности да оптужени Улемек изда Спасојевића, говорио је које је речи Спасојевић користио објашњавајући због чега се то не може десити. На те тврдње сведока сарадника оптужени Улемек је само рекао «добро». Сведок сарадник је изнео шта је Душан њима причао у где је све Улемек умешан, у које отмице, колико је новца добио од тих отмица, каква је све његова улога била код типовања, прикривања неких убиства из 2000. године. И на ове одговоре Сувајцића оптужени Улемек је рекао празно, «добро». Такође, Сувајцић је Улемеку одговорио када га је видео у стану у Омладинских бригада – стан Јончић, због чега је Улемек боравио у том стану, објаснио је разговор који су имали том приликом. Улемек је поставио посебно питање да ли је у неком од изнајмљених станова боравио његов болесни отац, Сувајцић му је са сигурношћу објаснио где је то било, када је његов отац боравио у том стану, колико времена је био у том стану, ко је са његовим оцем био у том стану. Сувајцић је

рекао и на које је име изнајмио тај стан. На питање Улемека да ли је сведок сарадник веровао да ће Душан да дигне Јединицу после атентата, он му је прецизно одговорио, о одласцима Пејаковића у јединицу по наређењу Спасојевића после атентата, говорио је о порукама које је Пејаковић доносио од оптуженог Звездана Јовановића из Јединице, објашњавао је, највероватније, разлоге због чега Спасојевић није хтео да бежи после атентата.

На крају, пошто је поставио сва питања сведоку сараднику и добио сигурне одговоре, Улемек је ставио примедбу на онај део исказа сведока сарадника у коме говори о њиховом виђању по становима и рекао је како одговорно тврди да су се они видели, али у стану у коме је боравио његов отац, а не у оном о коме је говорио Сувајџић. И ставио је, то је било очигледно, форме ради, примедбу на целокупан исказ сведока сарадника.

Тврдња оптуженог Улемека, да је од заменика начелника државне безбедности Мијатовића, и то пошто су он и Горан Петровић именовани на своје функције, сазнао да ће Душан Спасојевић и Миле Луковић Кум похађати један убрзани курс на Институту безбедности и да су они то обавили у трајању од 10 – 15 дана, да је он са Мијатовићем склопио дил везан за Ибарску магистралу, је од стране сведока Зорана Мијатовића названа основано бесмислицом. Мијатовић је рекао на претресу, у погледу предмета «Ибарска магистрала», узмите предмет па ћете видети како је служба дошла до те двојице људи, рекао је «све се тамо лепо види и ко их је први осумњичио».

Овај сведок је објаснио своја сазнања о писму Карле Дел Понте којим је тражила информације о ЈСО и њеном командном саставу. То писмо је од 19.10.2001. године, како је рекао, и упутила га је Душану Михајловићу, тражила је комплетну документацију о ЈСО од 1991. до 2001. године и о Звездану Јовановићу и о Милораду Улемеку.

На основу резултата саслушања и садржаја исказа овог сведока оцењујем да је наведени део излагања Улемека о курсирању Спасојевића и Луковића на Институту безбедности његова неистинита конструкција изнета да би тиме објаснио њихове посете њему лично у згради Института безбедности, о чему постоје довољни подаци у изјавама саслушаних сведока сарадника.

Сведок сарадник пок. Вукојевић Зоран је описао колико је велики број пута возио Спасојевића у Институт безбедности до краја 2001. године. Сведок сарадник Буха Љубиша је такође рекао колико је пута возио Спасојевића на Институт и код кога.

Када је реч о делу излагања опт. Улемека о хероину као државном послу, говорио је да је реч прво о око 700 кгр заплешеног на бугарској граници, да је он са 3 своја друга из ЈСО пребацио сигурно 600 кгр у иностранство, а чини му се, да је пребачено између 600 и 800 килограма. Суду је предата сва од стране тужилаштва прикупљена званична документација, службена, која се тиче уништавања хероина из Комерцијалне банке, као државном послу, са свим доказима, записницима о уништењу, мерењу, вештачењима и друго, то је изведено као доказ. На основу те документације, његова изјашњења и о овоме сматрам такође неистинитом, тенденциозном конструкцијом. Марта 2001. године уништено је 554 килограма хероина који се налазио у трезору Комерцијалне банке у Београду, том приликом уништено је и нешто више од 69 кгр хероина који се није налазио у трезору и нешто више од 1.900 грама хашиша, 305 грама опијума, 610 грама кокаина и 558 грама марихуане.

Део његовог излагања је тврдња да је тек после побуне ЈСО први пут отишао у Шилерову на разговор са Душаном и Чуметом на захтев Премијера. И ово је неистина. Низ сведока из његовог обезбеђења је говорило о данима односно времену његових првих одлазака и боравка у Шилеровој код Душана Спасојевића, али и он сам. На пример, Вукашин Вукашиновић је рекао да се Легија и Душан међусобно кући посећују од почетка 2000. године. То зна јер је тада био у пратњи Легије.

Када је у питању део излагања оптуженог Улемека које се односи на склањање од могућег хапшења у стану Омладинских бригада у који је отишао, како је описао, са Шаре Ненадом на прикривен начин у недељу 9. марта у јутарњим часовима. У том стану је, по његовим речима, био тај један дан и ноћ и у понедељак 10. марта вратио се у своју кућу опет на прикривен начин. Шта је овде изразито? Бојазан од хапшења и склањање, а потом одржавање редовних састанака о којима је говорио наредних дана 11, 12.3., као да му више одједном не прети хапшење.

Шта је изјавио Вукашиновић: 11. марта одвезао га је Шкене у Нови Београд и показао му стан у коме је боравио Легија. 11. марта увече однео је храну Легији у тај стан. Рекао је још у истрази «Боже сачувај да сам смео нешто да га питам». Рекао је и да није знао зашто Легија борави у том стану. Када му је однео храну 11. увече, Легија му је рекао да му донесе храну 12. ујутро, што је и урадио око 7-8 сати. Рекао му је да ће се чути за доручак за сутрадан. Требало је да ме позове, али није ме звао, његове речи. Значи, тог 12. 3. ујутру је моје последње виђење Легије, његове речи. То је рекао у истрази 7.8.2003. године.

Шаре Ненад сведок у истрази је изјавио да је Легија 9.3. прешао да станује у стан Омладинских бригада, рекао му да прелази да станује ту да га не ухапси полиција у његовој кући.

Вукашин Вукашиновић је на главном претресу изнео да је његов задњи контакт са Легијом био сада 13.3. када му је однео поруку у стан код Фонтане од супруге. У истрази је рекао 12. ујутру је било њихово задње виђење. Рекао је на главном претресу да је 11. 3. увече видео Улемека у његовој кући, а у истрази да је 11. увече однео храну Легији у стан, близу Фонтане на Новом Београду.

Рекао је на главном претресу да је Улемек био у својој кући 12. марта, чуо је неку свађу и то око 17,00 часова. По његовим речима, тада је ту био и Шаре. 13. марта од Шаре Ненада је сазнао у кући Улемека да га је он – Шаре 12. одвезао у стан на Новом Београду.

Када му је предочен исказ из истраге, рекао је најпре да то нису његове речи, потом је рекао да не може да се сети да ли је то изјавио у истрази. Шта се овде види – његово очигледно усаглашавање исказа на главном претресу са садржајем излагања Улемека о овим околностима, јер како другачије објаснити битне разлике између онога што је говорио у истрази од навода Улемека о тим истим догађањима.

Иначе, он је по наређењу Маричића, како је рекао, 6-7 месеци током 2002. и 2003. године био у обезбеђењу Спасојевића, а раније је био у обезбеђењу пуковника и тада се дешавало да он и преноћи код Спасојевића у Шилеровој.

На основу тога што је овај сведок мењао свој исказ из истраге у битним чињеницама и тим исказом на суђењу себе фактички теретио за извршење одређеног кривичног дела, та измена је учињена, што би неки браниоци рекли, наменски, по листи потреба иницијатора, и теретећи себе за кривично дело, он погрешно сматра да тиме појачава и уверљивост промењеног исказа. То је неуспео покушај тога, са аспекта тужилаштва. Сматрам да је веродостојно само оно што је говорио у истрази када су у питању измењени на главном претресу, описани детаљи. Тај његов исказ из истраге је у складу са исказом Шаре Ненада па оцењујем да је део исказа са главног претреса који је измењен у односу на исказ из истраге неверодостојан.

Највише простора у свом излагању окривљени Улемек је посветио тзв, како је рекао, побуни ЈСО новембра 2001. године, његов приказ, доласка Маричића, како је рекао «дечко», у његову кућу који му реферише да су сви тотално дезоријентисани, да постоји могућност да му се Јединица отме контроли, да га је после назвао телефоном Брацановић, за кога не зна тобож да ли је тада начелник IX или VII

управе, а наређује му да иде у Кулу чини му се да је био начелник VII управе, његов одлазак на суђење за Ибарску баш у то време, па назад за Кулу јер је замољен за то од стране команде, није за сложену оцену, али са ове стране, све ово има значаја. Анализом тог дела његовог исказа види се његов одлучујући руководећи положај у саставу ЈСО за време овог догађаја и то из делова где он сам преговара са Премијером, сам одлази за Београд у Владу, каже: ми смо одлучили да не блокирамо скроз Газелу, иде из Куле иде у Београд на преговоре у Владу са четири аутомобила, обезбеђењем комплетним у њима. Такав статус не може имати саветник коловођа, већ коловођа лично.

Важан јесте у овом погледу и његов опис разговора са Душаном Спасојевићем, ни мање ни више већ испред Владе када је дошао на преговоре и када му је Душан ту рекао, цитирам «немој никако да попушташ, ово мора да иде до краја». То му говори човек који је непосредно пре тога изашао из притвора за отмицу Мишковића, што он зна најбоље и уверљиво је лажна његова тврдња да он није знао чиме се баве они у Шилеровој јер му нису личили на криминалце, а тада су њихови главни сарадници из клана још у притвору због отмице Мишковића. Сматрам да је тај догађај организован и из ових разлога, поред осталих које је Улемек навео да нису разлози тзв. побуне, да су се случајно потрефили, а то је, његови проблеми са предметом Ибарска и застрашивање оних који су официјелно радили на том предмету и другима, убиство Стамболића, отмица Мишковића и др., њихова смена са надлежних функција, због тога предлаже свог човека на још вишу функцију у државној безбедности и остварује готово укупан план побуне. То су делом резултати њихове потпуно успешне акције, гледано са стране његовог и Душановог криминалног мотива и интереса, који је једини и не може бити ни један други у њиховом лаком покретању, одржавању и окончању овог незаконитог догађаја. При томе његов опис, његове и Душанове стварне улоге у овоме је у дијаметралној супротности у односу на доказе о томе који су изведени на главном претресу, саслушањем сведока, сведока сарадника, у супротности са изјавама окривљеног Пејаковића и Крсмановића.

На основу овог објективног догађаја, на основу доказа који уверљиво говоре о њиховој моћи над тадашњом командом и саставом ЈСО износим чињенични закључак да је тај састав био фактичка приватна војска Улемек Милорада, увек када је то њему требало, део састава сагласно, део из страха, део из обмане. Саме речи које је Улемек изговорио на суђењу: да је Спасојевић испред Владе њему рекао – ово

мора да иде до краја, говори довољно и све, о томе ко су господари ситуације и догађаја око састава који се некада звао ЈСО.

Тачан и веродостојан је део његовог исказа када су у питању пасоши Републике Хрватске које је набавио за себе и своју породицу. У његовој кући 30.3.2003. године приликом претреса пронађена су два лажна хрватска пасоша. Оба су коришћена већи број пута приликом излазака из земље њега и његове супруге. Приликом тог претреса 30.3. пронађено је и уз потврду одузето више списа и фотографија са ознаком «Вукомановић». Не само пасоши. Према одговарајућим службеним извештајима, обе путне исправе се налазе на попису 930 путних исправа украдених из просторија Генералног конзулата Републике Хрватске у Мостару децембра 1999. године.

Део његове материјалне одбране је изјава дата на главном претресу 22.2.2007. године, када је рекао, да је пуцањ из Гепратове улице био само тактичка ствар, а да је заправо Премијер био погођен из сасвим другог правца. Ово је одређени заокрет у његовом дотадашњем ставу, мањи, тактички, да употребим његову терминологију, јер по томе он признаје да је пуцано из Гепратове, где је био оптужени Звездан Јовановић, али да је главни удар - убиство Премијера извршено из Бирчанинове улице. Међутим, тај заокрет је без могућности стварног ефекта, јер је та ситуација, Бирчанинова, тај положај је немогућ из доказа који су овде набројани и образложени, а најважнији јесте карактер смртне повреде председника Владе, и одсуство трагова који би настали гађањем из тог правца, а не из правца Гепратове 14. Заборавља оптужени детаљне изјаве да се од тог положаја у Бирчаниновој одустало из оправданих разлога по становишту завере и потом прешло на идеалну позицију – Гепратова 14, канцеларија 55. Заборавља оптужени тада да баш нико од саслушаних сведока није поменуо да се барем звук пуцњева чуо из овог правца, Бирчанинове, сви су рекли да је звук долазио из правца Гепратове, поред осталог, а и најбитније, трагови на улазу број 5 зграде Владе, говоре све.

На основу низа неистинитих података везаних за непостојеће изношење хероина из земље као државног посла и путем њих из његовог излагања на главном претресу, сматрам да је оптужени Улемек имао тиме манипулативну намеру да овај кривични поступак против њега и његових сабораца, како их он назива, на тај начин покуша да усмери ка другим лицима, да њих осумњичи, а то су они које је навео приликом приче о непостојећем државном послу изношења 600 до 800 килограма хероина из наше земље на запад као државном послу, да се мотив за атентат ту тражи, то је покушавао уствари да наметне, у том

сада доказано лажном, непостојећем послу односно сукобу који је из тог посла касније тобож настао између његових актера. Као што је то исто покушао да уради преко Ивице Матековића криминалца из Хрватске, његовим довођењем у земљу на дан атентата, он уствари тиме унапред намерава да га потом лажно прикаже као евентуалног осумњиченог за атентат, и да ту поново понуди своје добре услуге и помоћ полицији, као што је то чинио у неким другим ситуацијама које су предмет раздвојеног дела поступка.

Поред тога, многи делови самог његовог излагања су уверљиво бесмислени, али лажно тенденциозни, као део када је говорио да је Љубиша Буха био шеф Душану Спасојевићу до 2002. године, а говори како ни на један начин никад није приметио да је у питању нека криминална група, ничим нису показивали да се баве било каквим криминалним радњама, а знао је и детаљно описао њихово притварање у Паризу пре тога, његову бригу око тога.

Када је реч о овом оптуженом износим и следеће податке из његовог службеног досијеа. 1991. године прикључио се Жељку Ражнатовићу – Аркану и ступио у паравојну Српску добровољачку гарду, био је командат логора ове гарде у Ердуту, добио је од Аркана њен највиши чин.

На Народном универзитету Нови Београд Металски образовни центар, добио је диплому 26. августа 1985. године за занимање аутомеханичар.

1.6.1996. године засновао је стални радни однос у МУП-у Србије – Ресор државне безбедности са статусом овлашћеног службеног лица.

Решењем начелника Ресора државне безбедности Радомира Марковића од 11.2.2000. постављен је у чин пуковника.

Удаљен је из МУП-а почев од 5.5.2001. године до окончања дисциплинског поступка због теже повреде радне дужности.

20.6. је поднео захтев за престанак радног односа по споразуму из личних разлога и од тога дана му је престао радни однос у МУП-у и изгубио је чин пуковника. Оптужени Улемек је већ у тренутку давања личних података о себи изнео неистине, тако је рекао да је завршио средњу музичку школу и IV степен аутомеханичарске школе. Дана 9.4.1996. године својеручно је попунио упитник, који је био неопходан код заснивања радног односа, о његовим личним подацима. Ту је својеручно написао да има III степен средње школе од 1985. у Београду. Раднички универзитет на ком је он стекао диплому III степена стручне спреме није школа. Такође, у том упитнику који је попунио није попунио нити је унео податак да има завршену и средњу музичку школу као што је рекао на главном претресу.

Ради потврде основаности оцене излагања оптуженог Улемека, манипулативне природе тог излагања, сматрам да треба имати у виду и садржину његовог отвореног писма «Блицу», са насловом «Јадна је земља када Чуме решава тајне» од 28.1.2003.године.

Опет само ради потврде тврдње из ове завршне речи да је реч о манипулативној природи његовог целокупног исказа, казујем и следеће: дана 30.3.2003. године, како је већ речено, извршен је претрес његове куће у Београду, Илије Стојадиновића 89. Том приликом на једној одузетој касети су текстови - писма насловљена на Лабуса, Илића и Вуксановића, текст писмо насловљено са «Ваша екселенцијо» – Америчкој амбасади у нашој земљи и потом писма са потписом Павле Радивојевић, Душан Новаковић, Петар Ђорђевић, Зоран Јовановић, Јован Поповић.

У писму америчком амбасадору, поред осталог стоји: «ЈСО оптужују за то што је била нека врста оперативног сервиса државе и њених ондашњих одлука и интереса, али ми то никада нисмо били из идеолошких или личних разлога. Увек и само због професионалног обављања својих дужности. Потом пише «А ови и овакви напади не....

Председник већа: Молим вас колега држите се теме. То нисмо ни извели као доказ. Убацујете у завршну реч нешто што није било предмет пред овим већем нити је изведено као доказ.

Заменик Специјалног тужиоца: На основу садржаја писма «Блицу» види се сада и манипулативна техника поступања оптуженог Улемека у то време. Њега тешко погађају јавна иступања Чумета у јавности, у то време, и то што га он повезује са кривичним делима организованог криминала. Из свих ових писмена види се и његово мишљење о себи лично, мегаломанија која је неспорна из овога, али се види шта он наговештава ако га натерају да реагује. Говори он ту и о Премијеру и о другим лицима из врха тадашње власти. Уствари, на основу садржине свих ових писама види се и доказује се његова манипулативна особеност и конкретне манипулативне активности које је, ради остварења својих тадашњих манипулативних намера, чинио као и на суђењу против њега у овом предмету.

Део његовог излагања којим је описао начин доласка у своју кућу 13. фебруара, коришћење белих чаршава, као огртача, наочара са диоптријом и др, сматрам да је и овај део излагања у оквиру неуспелог пласирања његове имагинације, једна прича без могућег реалног утемељења, имагинација прихватљива за одређену литературу, а не за

озбиљна разматрања да ли је било тако и да ли је могло бити тако. Он је у наводима свога излагања рекао да га је супруга шишала маказама у кући где је био све време до предаје. Опис његовог изгледа приликом предаје, који је дат од стране више сведока на главном претресу, да је био неуредан, зарастао у неуредну браду и дугу неуредну косу, поништава његове наводе да се налазио све време у својој кући са супругом, гледао телевизију, пратио штампу.

Када је у питању део излагања Улемека о његовом ранијем животу и о једној јединој грешци коју је имао раније, а то је обијање једне продавнице патика, са друговима, јер «њихови родитељи нису имали новца да им купе», износим и следеће: октобра 1985. године поднета је јавном тужилаштву кривична пријава против четворо лица и Милорада Улемека због кривичног дела тешка крађа, на штету продавнице «Елан бутик» на тај начин ушли су унутра, спаковали већу количину патика, али и спортских јакни, путних торби и друге ствари. Били су затечени и ухваћени у продавници са свом робом.

Посебно наглашавам део његовог излагања где је два пута изричито тврдио на главном претресу како ЈСО није имала пушке «Г-3 Хеклер Кох». Постоје супротни подаци – осам пушака је било на задужењу у ЈСО. Када је ЈСО расформирана 7 пушака је предато Жандармерији док је осма остала на задужењу код Бујошевић Ненада од 16.2.1999. и није враћена. Током постојања ЈСО дошло је до и до нестанка на терену једне пушке «Г-3», а враћена је уместо те, друга пушка Након бомбардовања центра ЈСО у Кули у просторијама је нађена још једна пушка истог типа са оптичким нишаном, а није са списка наоружања ЈСО. Као власник ове пушке јавио се бивши заменик команданта Ћурчић Бранко тврдећи да је његова и иста му је предата. Због чега ово наводим. Оптужени Улемек се све време труди и истиче по себи, своје карактеристике крајње савесног професионалца и слично, а не зна или је биће, намерно изнео неистинит податак везан за наоружање Јединице у којој је командовао, при чему је та Јединица квантитативно посматрано, релативно малог састава, рачунајући погрешно да се то неће проверавати или да се неће можда ни моћи проверити.

Саопштио је сведок Цвјетиновић оружар из ЈСО, да је Улемек као командант вршио инспекције његовог магацина специјалне опреме, да је знао шта све има у њему, да му је пријавио случај нестанка једне и достављене друге пушке «Г-3».

Јасно је, због чега је претходно избрушен број са «Г-3» којом је Звездан Јовановић убио председника Владе, само зато да се сакрије, за сваки случај, матично задужење те пушке у ЈСО, то је уобичајена ранија устаљена пракса у злочиначком удружењу Милорада Улемека и пок. Душана Спасојевића, сакрити стварно порекло оружја за сваки случај пре него што се уништи.

У наводима свог излагања он је такође изјавио како јасно постоје документа, подаци и сведоци, рекао је «дошла су три лица, неколико дана после убиства Зорана Ђинђића са лажним службеним легитимацијама у центар ЈСО у Кули са намером да убију Звездана Јовановића.» На основу службеног извештаја Управе криминалистичке полиције у Београду, 18.3.2003. године испред главног улаза наставног центра у Кули од стране ЈСО лишено је слободе и задржано петоро лица: Вујков Саша, Чанчаревић Миленко и др. У том извештају се каже да је против Чанчаревића поднета кривична пријава за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја, пиштоља, а против Вујков Саше за кривично дело лажно представљање. Нема говора да су ова лица имала и лажне службене легитимације. Свим овим лицима одређено је задржавање у трајању од 30 дана, а Четврти општински суд у Београду наредио је од раније привођење Вујков Саше због више кривичних дела преваре.

И овај неистинити податак оптужени Улемек је изнео у склопу манипулативне намере, покушаја усмеравања овог кривичног поступка на другу страну и према другим лицима и другим мотивима.

Оптужени Безаревић на главном претресу је изјавио у својој одбрани да не признаје дело које му је стављено оптужницом на терет, да је четири до пет реченица рекао у истрази код истражног судије Мирчића и на томе је све остало и рекао је на главном претресу, да се од тог тренутка брани ћутањем док се не доведе Вукојевић Зоран да се са њиме суочи. У одбрани датој у истражном поступку изјавио је да, пошто му је омогућено претходно да прочита исказ из МУП-а, да би неке ствари прецизирао. Описао је контакте са Вукојевићем и Багзијем, да је бацио први мобилни телефон по налогу Вукојевића од кога га је и добио. Решио је да од свега одустане, да га то не интересује, да он није предао информацију у погледу рег. бројева аутомобила које је користило обезбеђење Ђинђића, рекао је «они су то знали».

Оптужени Тојага на главном претресу је изјавио да нема везе са кривичним делима која су му стављена на терет, да никада није био ни на каквом договору по питању атентата или чега сличног. Спасојевића није познавао, да са Копаоника није силазио, да Крсмановића не зна

нити он њега, у време самог атентата налазио се у команди Јединице, да је за зољу доктор, да се зољом не гађа возило са бочне стране када се креће, већ само када иде према особи која гађа, чуо је да су Легија и Спасојевић кумови, да се и он плашио да не буде испоручен Хагу, да је био сигуран да ће из притвора ићи у Хаг. Мисли да је на Копаонику био и Улемек – Легија, задња два дана – 19. и 20, али није сигуран. Објаснио је да је отишао у Кулу после атентата и то је било или 14. или 21.3. Отишао је по наређењу да види какво је реаговање људи. Отишао је са Пејаковићем. 21. фебруара 2003. године за Београд са Копаоника кренуо је пијан као ован, да је путем спавао у колима, да му је у полицији презентована изјава Звездана Јовановића и то 5. или 4. дана, дошли су по њега у ЦЗ, довели у УБПОК, где му је Миле Новаковић рекао да га је Звездан означио као зољаша и читао му Звезданову изјаву о томе на прескоке. Онда га је Новаковић гађао тим папиром који је згужвао претходно. Он је после видео те папире где је стајао – ја Звездан Јовановић од оца и мајке – његове речи. Показана му је у полицији како каже и друга изјава Звездана Јовановића 7, 8, или 9. дана која је била преправљена у односу на прву, и то њен крај, изјаве које су му показане као Звезданове су биле откуцане на машини и сећа се да, прва изјава која му је била показана није била потписана од стране Звездана Јовановића.

И одбрана Тојаге и одбрана Безаревића се од стране тужилаштва оцењује као лажно порицање кривичне одговорности, њихових конкретних остварених кривичних радњи и доприноса у извршењу кривичног дела.

Одбране њихове, падају на основу исказа оптуженог Крсмановића, оптуженог Звездана Јовановића и сведока сарадника, посебно Дејана Миленковића. Не постоји објашњење одбрана Безаревића и Тојаге које би се могло прихватити, или макар барем узети у разматрање, због чега би на пример оптужени Крсмановић измислио или оптужени Звездан Јовановић измислио и детаљно описали улогу зољаша Тојага Жељка. Такав реалан разлог, одбрана Тојаге није изнела нити због чега би сведоци сарадници, као Миленковић – Багзи износили лажи о њему или Безаревићу или другоме.

Наводи одбране Безаревића на главном претресу су и бесмислени и конфузни, сами по себи.

Оптужени Тојага Жељко је примљен у радни однос на одређено време у МУП-у Србије РДБ 1.3.1997. године на 6 месеци у звање млађи референт према решењу начелника Јовице Станишића.

Постављен је у чин потпоручника 6.1.2002. године, а на предлог команданта ЈСО Душана Маричића и поред постојања извештаја који се налази у његовом персоналном досијеу да не испуњава услове за постављење у чин.

Стални радни однос застановоао је решењем Радомира Марковића, начелника Ресора 15.3.2000. године и постављен је тада у чин наредника. Предлог за заснивање радног односа за Тојага Жељка дао је командант ЈСО, тада Луковић Милорад. У том предлогу је стајало да кандидат испуњава све предвиђене услове, а у извештају о здравственом прегледу од 18.2. те године стоји да не задовољава критеријуме за рад у Специјалној јединици МУП-а.

Безаревић Бранислав је до 10.2.2003. био припадник БИА и споразумом о преузимању прелази у МУП од тога дана.

Оптужени Тојага је предложио на главном претресу да се саслуша већи број припадника бивше ЈСО ради потврђивања његовог наводног алибија за све дане проведене на Копаонику у смени од 11. до 21. фебруара. Стево Вукша, из Обровца, рекао је да за време његовог боравка на Копаонику 11 – 21. фебруар Жмигија није виђао свакодневно, али сваки други дан сигурно, да не зна када се Тојага вратио са Копаоника као ни Звездан Јовановић. Сведок Предраг Микић изнео је да је Звездан био шеф групе, да је сваки дан виђао Жељка Тојагу, да су били на истом спрату, да ли је Жељко Тојага силазио са Копаоника, у то није сигуран, да није имало шансе да се са Копаоника оде, а да се то не пријави претпостављеном старешини. Рекао је да оптуженог Звездана Јовановића није виђао сваки дан, а није желео да одговара на питања о дроги као наводном државном послу о чему је говорио оптужени Улемек.

Сведок Никола Шепа родом из Книна изнео је да је са Лечићем и Тојагом био у истој соби, а он је био пратилац команданта, који узгред није био ту или је био, не зна нико тачно када и колико, да је свакодневно виђао Тојагу на разним местима, зна да је Тојага отишао са Копаоника 21. ујутро.

Сведок Ђорђе Иванић, родом из Грачаца, као и Тојага, изјавио је да су били у хотелу «Копаоник» I спрат, да је Жељка свако вече виђао у соби, Жељко се вратио са њиме са Копаоника 21.2., он га је лично довезао пред зграду где је Тојага живео, на Чукарничкој падини, подсећам, да је Крсмановић Душан у својој одбрани говорио о месту становања на Чукарничкој падини оптуженог Тојаге, сведок Иванић је рекао још да су у његовом стану попили кафу, а са Копаоника су кренули за Београд око седам, пола осам.

Сведок Игор Миливојевић из Книна, не зна за боравак Тојаге на Копаонику, а тек на накнадна питања оптуженог одговорио је да је Тојага био на Копаонику у наведеном периоду. На питање Тојаге да ли је он био на Копаонику, одговорио је, «па био си». Председник већа му је указао на противречност у казивању.

Сведок Милан Николић, изјавио је да је свакодневно виђао Тојагу, да је тамо био и Мићо Петраковић и Звездан Јовановић од командног кадра, оптуженог Звездана Јовановића видео је једном или два пута, за Маричића је рекао да га је можда видео, а можда и није. За Тојагу је изјавио да не зна да ли је излазио свако вече, можда јесте, можда није. Мићо Петраковић није био на Копаонику у тој смени био је вођа претходне смене, према сопственој изјави.

Противречни су међусобно искази свих ових сведока у многим детаљима, од наоружања које су имали, где су били смештени, ко је где био, шта су тамо радили. О њиховој професионалности говоре догађаји на самом Копаонику када је реч о изласцима, редовном конзумирању алкохола, изласци до зоре, њиховој дисциплинованости и организованости. Већина сведока је завичајно директно повезана са Тојагом и они су били и сада су заинтересовани за исход овог поступка у смислу како су и покушали да Тојаги дају алиби. Тај алиби у светлу њихових исказа је објективно и немогуће дати, према стварним дешавањима и њиховом понашању на Копаонику а и на основу њихових заједничких исказа, тај алиби му и није дат.

Када је у питању одбрана Пејаковић Саше, оптужницом му је стављено на терет кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела – чл. 333. Кривичног закона Србије, стављено му је на терет фактички оно што је он признао као своје дело у истрази, а у складу је са исказима сведока сарадника, материјалним доказима, идентификацијама његових папиларних линија. На главном претресу је фактички поновио одбрану из истраге. Он је притворен 25.3.2003. године, изјаву у преткривичном поступку одбрану је дао 17.4. 2003. године, а у истрази 23.5.2003. године бранио се и изјавио следеће: «Два три дана пре атентата био је стално у колима са Спасојевићем. Возили су различите аутомобиле – «фиат пунто», «Кадет сузу», «Голф тројка црни», «Сеат ибицу». Једне вечери, када је Спасојевић отишао на сатанак са Легијом коришћен је неки «Цитроен». Приликом телефонских разговора, када би Спасојевић завршио разговор, он је вадио батерију из телефона, тако је радио и Легија, носили су по пет и више телефона. На дан атентата око 17,00 часова добио је поруку на пејџер од Спасојевића да дође код њега у стан на Бановом брду. Када је

сазнао за атентат посумњао је да је у то умешан Спасојевић, али је било све касно. Легија га је послао да обезбеђује Спасојевића 10-так дана пре атентата са претњом да ће му отићи глава ако Спасојевићу буде фалила длака са главе. Возио је аутомобил «Фиат пунто» када су у њему били Легија и Спасојевић, а тада је био у пратњи Спасојевића и том приликом је Спасојевић говорио Легији да мора да се склони, да мора да иде у штек и Спасојевић га је водио близу ресторана «Перпер» да му покаже штек. Увече, на дан атентата, када је дошао код Спасојевића на Бановом Брду, Спасојевић га је послао код Легије у стан код «Перпера», да га пита шта да се ради. Пренео је поруку Легији, а он га је у том стану питао «како је Звеки», рекао је Легија да ће да размисли до ујутру и цитирам «ако ништа друго, у шуму», све ово је пренео Спасојевићу. Сутра ујутру је дошао код Легије поново, који му је рекао да ништа паметно није смислио, да уколико се не нађе паметније решење, онда «шума». Спасојевић није имао поруке за Легију, већ је чекао његову реакцију, - Пејаковићеве речи. Детаљно је описао кретање и скривање Спасојевића, Багзија, њега и Кума Луковића у Прогару, Путинцима. Спасојевић га је из Путинаца послао у Кулу, како је рекао, у ЈСО, да пренесе поруку искључиво Звездану или Гумару око активарања плана АБЦ - 123. Нашао је Звездана у ЈСО, рекао му да га поздрављају другари, а он је ставио кажипрст преко уста, као знак да ћути и одвео га према котларници. Шапатом му је рекао да су под надзором. Пејаковић му је пренео поруку Спасојевића око планова, а он му је одговорио да не могу ништа да ураде јер је Јединица под присмотром, да ће нешто покушати и рекао му да то пренесе Спасојевићу. То је пренео Спасојевићу, како је описао. Када се растао од Спасојевића, Кума Луковића и Багзија у Жаркову јавио се у команду на Сењаку и ту је примио наређење да са Тојагом иде у Кулу. Рекао је још да је виђао да Тојага долази у кућу код Легије.

На главном претресу је изјавио да је по наређењу пуковника Милорада Луковића радио у обезбеђењу Душана Спасојевића, да је по наређењу Душана отишао у стан код пуковника Легије после атентата и рекао му да стан више није сигуран, јер је Ђура изнајмљивао станове, у том стану му је, како је објаснио, Легија рекао о начину одржавања међусобне везе. Рекао је на главном претресу да није контактирао са Звезданом Јовановићем после атентата, да изјава код истражног судије није његова. Међутим, и поред тога, он је на главном претресу уствари у целости признао кривично дело које му је стављено на терет. Међутим, изменио је у целости део исказа из истраге, а који се односио на оптуженог Улемекa и Јовановића и порекао је у односу на

оптуженог Јовановића контакте са њиме које је описао у истрази. Ти његови наводи из истраге имају, сматрам, доказану уверљивост, а о тим контактима су говорили и сведоци сарадници Сувајџић и Миленковић са истом заједничком садржином, тако да тај део исказа одбране са главног претреса који је измењен у односу на казивање из истраге и преткривичног поступка, сматрам неистинитим и датим ради умањења и елиминисања криминалне везе између оптуженог Улемека, Звездана Јовановића и пок. Душана Спасојевића.

Оптужени Александар Симовић у својој изјави – одбрани на главном претресу порекао је у целости постојање било какве његове везе са убиством Председника Владе и покушаја убиства његовог пратиоца. Рекао је да Звездана Јовановића уопште не познаје, а да искази сведока сарадника су апсолутне лажи, срачунати само да заштите себе, да се 12. марта налазио у стану своје супруге, назвао га је телефоном брат Милош око 13,00 сати који му је рекао да се десило убиство Премијера и да би најбоље било да оде одатле, зато што, његове речи, «за то свако такво неко кривично дело које се изврши претежно сам био позиван на информативни разговор». Његова одбрана је сама за себе нејасна, у њој није јасно, јер није рекао због чега и од чега су сведоци сарадници хтели да заштите само себе ако су сведочили лажно као што он каже. То би значило да су њихове улоге у извршењу дела знатно веће од оне о којој су они говорили и није јасно због чега креће у бекство ако већ се само претежно позива на информативни разговор када се деси свако такво кривично дело па онда пусти, а задњи пут је то било, како је рекао када је убијен полицијски генерал Бошко Буха и даље није више желео да одговара на питања.

У наводима своје одбране у преткривичном поступку оптужени Звездан Јовановић је дао детаљан приказ улоге Александра Симовића у припремама атентата, на «Лимесу» као и 12.3. И оптужени Душан Крсмановић је описао ту улогу Александра Симовића, његов опис улоге Александра Симовића се поклапа са одбраном – исказом оптуженог Звездана Јовановића у свим битним сегментима укупног догађаја, посебно 12.3. И искази сведока сарадника се уклапају са одбранама свих оптужених о улози Александра Симовића код извршења кривичног дела.

Исти ови докази, аргументи који се односе на кривичну одговорност Александра Симовића, односно одбрана оптуженог Звездана Јовановића, Душана Крсмановића, искази сведока сарадника, дактилоскопски материјални докази – односе се и на оптужене

Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Милисављевић Владимира, Калинић Сретка и Јуришић Милана и њихову кривичну одговорност. Значи, докази њихове кривичне одговорности за дела која су им стављена на терет овом оптужницом и то онако како су описане њихове кривичне радње, налазе се у овим доказима, исказима, дактилоскопским идентификацијама и потрђују наводе оптужнице.

У ранијем изношењу, било је сматрам, довољно речи о мотиву Звездана Јовановића да убије председника Владе, а о мотиву Милорада Улемека као организатора непријатељског злочиначког удружења износим следеће, Звездан Јовановић је у својој одбрани описао начин на који је код њега оптужени Улемек створио одлуку да, како је рекао, лично убије Председника Владе, да је та одлука резултирала из разговора са Улемеком и његове упорности у тврдњама да су на списку за Хаг, и друго.

Он је Душана Спасојевића схватао као Легијиног човека, његове речи. Оцењујем и прихватам делимично да је Улемек имао у оквиру свога мотива ове наведене разлоге. Они јесу конкретни, постојала су интересовања хашког тужиоца за ЈСО, њену команду, за њега и Звездана Јовановића лично, он је о томе имао све податке. Његово размишљање са његове тачке гледишта је било рационално. Убиством Премијера у, од раније већ нестабилним безбедносним и другим приликама у земљи, какве јесу биле, он је видео могућност да се елиминира по њега акутна опасност и од Хага и од хапшења. Хашка тема је веома битна у оквиру његових планова о промени политичких прилика у земљи након убиства Премијера које би он користио, за свој рачун, али придружено са онима који су против из других разлога, Хашког трибунала у то време. Оптужени Звездан Јовановић је баш о томе говорио у својој одбрани, како је рекао, Легија је ту акцију назвао «стоп Хагу», да ће она да заустави процес испоручивања и да ће се ЈСО употребити према одређеном плану. Сматрам да је убиство Премијера у склопу тога било ултимативни мотив за оптуженог Улемека али пролазни мотив, главни његов циљ је била власт. О његовом мотиву најпрецизније је говорио сведок сарадник Миленковић. Рекао је: «Душан Спасојевић у почетку није био за то, али како је обављао разговоре са Легијом, како су пристизале информације да им се спрема хапшење, да полиција ради на расветљавању убиства Ивана Стамболића, отмицама, Душан се сложио са Легијом да се убије Премијер, да је дефинитивна одлука за то донета почетком фебруара 2003. године. Према његовим речима Милорад Улемек је изгубио свог пријатеља Брацановића из БИА-е, на њега више није могао да рачуна

после његове смене, да је изгубио упоришта у полицији, политици, крајњи циљ после убиства Премијера, је било довођење на власт људи којима би они могли да управљају, а да се и даље баве криминалом, отмицама као бољим и уноснијим послом од другог криминала. Посебно је сведок сарадник истакао, да им је Душан рекао због чега Улемек толико наваљује да се убије Премијер. У стану у Војводе Степе он је рекао да се то чини јер је Улемек све лагао Премијера, а лагао га крајем 2000.године да нема везе са отмицама, убиством Стамболића, Ибарском.

На основу овога закључујем да је Улемек имао више својих разлога да се убије Председник владе од самог Звездана Јовановића, поред разлога за Хаг, ту је био велики и већи разлог, страх од хапшења овде, односно разоткривања његове улоге и улоге других припадника ЈСО на Ибарској, код убиства Ивана Стамболића, приликом извршења других кривичних дела. Он је рачунао да би се убиством Премијера, из страха потпуно обуставило интересовање за њега, ЈСО, а у вези са наведеним случајевима.

У оквиру његове одлуке и његовог плана да се убије Председник Владе је и претходно стварање у јавности слике о њему, коју он сам ствара о себи на начин како је то раније речено, али и стварање одређене слике о самом Премијеру повезујући га лажно са криминалним активностима Чумета и Багзија. О томе је Багзи говорио детаљно, а реч је и о припреми снимања његове видео изјаве после «Лимеса» где је он требао да каже да су он и Премијер раније били заједно, да су заједно радили дрогу и да када Премијер буде убијен, да се у јавности представи преко различитих медија које су имали у власништву или били под њиховим утицајем, теза да су се криминалци међу собом побили, а да се тиме одвуче пажња од Легије и Спасојевића. За те сврхе је коришћена пре свега, новина «Идентитет» чији је власник био Душан Спасојевић, а директор – кум оптуженог, као и што је он сам рекао. То јесу чињенице, објављивано је после «Лимеса» како је Багзи Ћинђићев човек. До реализације снимања видео касете са Багзијевом изјавом није дошло и о томе детаљно је Миленковић говорио, због чега се од тога одустало.

Примарни мотив Душана Спасојевића за убиство Премијера је на искључиво криминалној основи, а то је страх од хапшења за отмице, убиства, дрогу, он је знао да то сигурно предстоји, зато, то је и за њега ургентно питање, јер његовим хапшењем, односно разоткривањем, онемогућава се у даљем бављењу криминалом, доводи до губљења његове финансијске моћи као основе сваке значајније криминалне

позиције, они су резоновали да ће убиством Премијера тако пореметити стање у друштву да они никоме због страха неће пасти на памет више, да се за њих као о криминалцима нико из страха неће интересовати за једно време, а након тога они би већ преко својих људи у новим властима поново створили структуру какву су имали да би се неометано бавили својим занатом, и, да се не заборави, врло битан навод оптуженог Крсмановића, што је сазнао лично од пок. Спасојевића, план да се Улемек постави на високу функцију после атентата. где? Подразумева се, само у МУП-у.

Земунска банда, као злочиначко удружење, као стриктна организована криминална група, без конкуренције пре и после њих у криминалном подземљу настала је, на основу доказа који су изведени на главном претресу, почетком 2000. године. Њени организатори су Милорад Улемек и Душан Спасојевић. Земунски клан у облику из 2000. године и касније, настао је и постојао само захваљујући Милораду Улемеку, као команданту ЈСО, како је рекао Багзи и други сведоци сарадници, Душан Крсмановић. Без њега, као таквог, неприкосновеног у њиховим очима команданта ЈСО, они би били просечна банда као и многе друге у Београду и на Балкану.

Важно питање у овом предмету јесте када криминални клан прераста проширен у непријатељско злочиначко удружење. Да ли је то време незаконитог покрета ЈСО новембра 2001. или је проширење и прерастање наступило касније, у време дизања у ваздух, професионалног терористичког чина, «Дифенс роуда» децембра 2002. и планова да се убију Свилановић и Чедомир Јовановић, како стоји у оптужници.

Прерастање злочиначког удружења – банде у непријатељско удружење чији су нови циљеви сада, криминално политички, јесте чињеница која је позната и историјски и као савремена појава. Постоји законитост у том процесу, да се моћно најјаче злочиначко удружење увек претвара, проширујући се и прераста у непријатељско злочиначко удружење. До тога долази на основу пре свега, максималне финансијске моћи и персоналне повезаности са државним структурама, због тога и наступа измена њихових чисто криминалних планова у криминално политичке.

Надаље износим, фактички пут криминалног кретања и развоја првобитне земунске банде, Душана Спасојевића, и других припадника, разлоге који су довели до њиховог јачања и потом проширења и прерастања у непријатељско удружење као и доказе који говоре о оптуженом Улемеку као организатору тог удружења.

Према тужилачким подацима до маја 2001.године против Спасојевић Душана, Луковић Милета, Милисављевић Владимира, Симовић Александра и Милоша МУП Србије поднео је кривичне пријаве за 176 кривичних дела и то крађа, тешких крађа, разбојништава, тешких случајева разбојништава, изнуда, фалсификата новца, превара, тешких телесних повреда, покушаја убиства, фалсификовања исправе, недозвољеног држања ватреног оружја, стављање у промет опојних дрога. Против самог Спасојевића, поред осталог, поднете су четири кривичне пријаве за фалсификовање исправе, за кривично дело преваре три кривичне пријаве за тешку крађу 19 кривичних пријава, за изнуду једна кривична пријава, за тешке случајеве разбојништва четири кривичне пријаве. 1994. године од њега и Луковић Милета је одузето 1.000 грама хероина. Против Душана Спасојевића су вођени бројни кривични поступци. Имате извештај о његовој кривичној осуђиваности. Према документацији тужилаштва против Милета Луковића - Кума, поред осталих поднето је 13 кривичних пријава за кривично дело тешка крађа, Против Милисављевић Владимира поднете су, поред осталих кривичних пријава, поднете су 34 кривичне пријаве за кривично дело тешке крађе.

Председник већа: Само мало, ја се извињавам, је ли то све поднето тужилаштву?

Заменик Специјалног тужиоца: Тужилаштву.

Против Симовић Александра због кривичног дела тешка крађа поднето је 20 кривичних пријава.

Против Симовић Милоша, поред осталих, поднето је 27 кривичних пријава за кривично дело тешке крађе.

Према изјавама сведока сарадника, Душан Спасојевић и њихова банда стичу те године после Душановог изласка из притвора због отмице Мишковића, највећу моћ, јер је после тога добио обезбеђење МУП-а, односно ЈСО.

Да ли су они, који су то допустили, или се са тиме сагласили, имали податак о њиховом стварном начину живота, криминалци од заната, није тема ове завршне речи.

Према исказима сведока сарадника, сведока Шаре Ненада, Вукашиновића, оптуженог Крсмановића, Пејаковића, сматрам да су Душан Спасојевић и оптужени Улемек – Легија у криминалној вези као равноправни партнери организатори злочиначког удружења – банде

«земунски клан» одмах од почетка 2000. године. Шаре Ненад је објаснио њихове контакте у то време, што он зна, на Кеју, кафић «Астерикс», клупице, крилица, и ти састанци су били доста чести у свакој његовој смени у то време. Улемек се сусретао у то време и са Душаном Спасојевићем и Кумом Луковићем, некада су тим састанцима присуствовали и Милош и Александар Симовић и други. Фебруара 2003. године он је задњи пут видео Улемека са Душаном Спасојевићем и то у Улемековој кући у теретани, како је рекао, одатле, из те куће, након што су имали састанак отишао је са Душаном, касније је покупио Кума Луковића и отишли су «БМВ»-ом на Копаоник на састанак са Звезданом Јовановићем.

Сведок Вукашин Вукашиновић је такође објаснио своја сазнања о контактима оптуженог Улемека и Душана Спасојевића, да је Улемека раније виђао у Шилеровој, да га је ту виђао и после док је радио у обезбеђењу Спасојевића 2001. године, да је Улемек раније могао и да преноћи код Душана, да је Душан долазио код Улемека кући, да су се он и Пејаковић мењали на обезбеђењу Душана Спасојевића.

Оптужени Душан Крсмановић је такође изнео у својој одбрани своја сазнања о контактима и везама Душана Спасојевића и Легије, како он каже, рекао је да је Спасојевић први пут пред њим поменуо Легију 1999. године. Зна да је он имао велику улогу у групи.

Сведок сарадник пок. Вукојевић говорио је о непосредним разговорима Легије и Душана Спасојевића, ко је наредио њему и оптуженом Крсмановићу 5. октобра 2000. да обезбеђују Ђинђића и његово обезбеђење, где им је то наређено, објаснио је нон-стоп дружење Улемека и Душана Спасојевића, где су се у почетку сусретали, говорио је о њиховим договорима по питању освете за убиство Аркана, о другим кривичним делима, наводио је примере за своје тврдње о природи везе између оптуженог Улемека и Спасојевића.

Сведок сарадник Сувајцић је такође дао потребна објашњења о њиховој криминалној вези.

Окривљени Пејаковић је у истрази још потпуније говорио о криминалној вези Спасојевић и Улемека. Изнео је следеће: док је радио код Спасојевића у обезбеђењу, Легија му је једном рекао да иде са њиме у Кулу, ишао је у пратњи возила Легијиног који је користио цип ЈСО, а возила у пратњи су била из возног парка Спасојевића. То је било на дан побуне, како је рекао. У току те побуне, једне ноћи, у ЈСО у котларници видео је Шаре Ненада и Душана Спасојевића који му је само махнуо. Из Куле је одвезао Спасојевића до бензинске пумпе «Браћа Мандић». Зна, једном приликом се Легија у току побуне састао

са Душаном Спасојевићем близу скретања са новосадског ауто пута према аеродрому у Београду. У току побуне Легија је био у командном возилу код Сава центра где је био блокиран ауто-пут. Једном приликом је одвезао Легију и Спасојевића у кућу код Шешеља. У време када је убијен Шљука био је у пратњи Спасојевића, а изнад музеја «25. мај» узели су Легију и заједно отишли у зграду Генералштаба. У зграду су ушли Легија и Спасојевић. Након састанка, он и Спасојевић су вратили Легију на место где су га узели, а он и Спасојевић отишли у Шилерову. Зна да је једном приликом за време побуне, Душан рекао Легији да је сазнао да се Чуме налази у Влади код Премијера и да нешто преговарају, да му је Легија 10 дана пред атентат поновио оно што му је рекао још много раније, да, уколико Спасојевићу буде фалила длака са главе да ће њему отићи глава. Описао је разговор Спасојевића и Легије у аутомобилу пре атентата, када је Спасојевић рекао Легији да мора да се склони а Легија је одговорио да зна да ће од понедељка «њега да раде». Спасојевић му је тада показао штек код «Перпера» на Новом Београду.

Посебно важан део исказа овог оптуженог, који потврђује криминалну везу и партнерски однос Улемека и Спасојевића је опис догађања после атентата, када је по наређењу Спасојевића контактирао Улемека у штеку у Омладинских бригада и поруке које је тим приликама преносио између њих.

Када су питању везе Душана Спасојевића и Звездана Јовановића, у исказу сведока Шаре Ненада наводи се да је 2001. по налогу Легије довезао Звездана Јовановића у Шилерову. Ципом «Мерцедес пух» довезао је Звездана у гаражу код Душана и спровео га до Улемека и Спасојевића који су били у кући код Кума Луковића. Сведок сарадник пок. Вукојевић је објаснио је, кога је све из ЈСО видео за рођендан Душана Спасојевића 2002. године.

Узимајући у обзир ове податке и део изјаве, одбране, Звездана Јовановића, да је Спасојевића сматрао за Легијиног човека, оцењујем да је Звездан Јовановић био основано уверен у то да је Легија шеф Спасојевићу. Због тога отпада као немогућа конструкција, свака тврдња да је Спасојевић без оптуженог Улемека, а само са оптуженим Звезданом Јовановићем организовао убиство Председника Владе.

Такође, једно од важнијих чињеничних питања у овом предмету, јесте питање постојања непосредне конкретне везе између оптуженог Милорада Улемека, Душана Спасојевића и њихове завере против безбедности земље и укупне Јединице за специјалне операције у време 2003. године, да ли је њихова одлука о намери напада на безбедност

земље, и освајање власти, на специфичан начин, како то стоји у оптужници преко убиства Премијера повезана са ЈСО и у којој мери.

У својој одбрани Звездан Јовановић је изнео да га је Маричић као командант ЈСО поставио за свог помоћника за резервни састав, рекао је – Маричић је дошао у незгодно време, јер је Легија још увек имао уплива у Јединицу, самим тим што је он створио део Јединице, такође је рекао да претпоставља да је Гумар од Легије добио препоруку да га постави на место помоћника, а он и Легија са знају од 1994. године.

Окривљени Крсмановић је у својој одбрани изнео, када је Спасојевић изашао из притвора због отмице Мишковића, говорио је да никада неће опростити властима то што су га ухапсили. Крсмановић је изнео да су због тог притварања Спасојевић и Легија извели ЈСО на улицу са намером да смене Душана Михајловића и уплаше власт, да преко тог страха извуку и остале који су били у притвору, да је разлог за намеру да се убије Свилановић, њихово уверење да ће постати министар одбране и да ће распустити ЈСО. То је лично чуо од Спасојевића. Такође је Спасојевић говорио да «змија треба да се убије с` главе», а да ће потом да се дигне ЈСО и да дође до државног удара.

У одбрани пред истражним судијом такође је навео да је од Спасојевића чуо да он има намеру да ангажује одред АТГ из Јединице ради убиства Ђинђића.

Окривљени Пејаковић, негирајући кривично дело које му је тада било на терету, у истрази је изнео: од команданта Гумара је добио усмено наређење да обезбеђује Душана Спасојевића пред побуну ЈСО. Непосредно пред побуну ЈСО, док је радио код Спасојевића у обезбеђењу, Легија је наредио – «да идемо у Јединицу у Кулу». Када су стигли у седиште ЈСО, Легија је позвао све нас из обезбеђења, а било нас је десетак, одмах је отпустио двојицу-тројицу који нису били чланови ЈСО, а њима је рекао да су од овог тренутка у побуну или протесту, те да ко не жели да учествује, може да врати пиштољ и службену легитимацију и да иде. Након тога је Легија и свима осталима у Јединици саопштио да ће Јединица да ступи у протест. У то време, како је даље рекао, Гумар је био командант, изабран на Легијин предлог, а Легија је командовао Јединицом. Био је у пратњи Легије када се ишло за време побуне у Владу Републике Србије из Куле и детаљно је описао где је све видео Душана Спасојевића за време побуне у Кули, његове састанке са Легијом у то време. Овај оптужени је изнео тврдњу да је главни стварни командант побуне био Легија, он је свим тим руководио, он је и волео да се код њега долази на преговоре - његове речи. После побуне, послат је као испомоћ

обезбеђењу Легије и тако је виђао да се Легија састајао са Брацановићем, углавном испред ресторана «Кошута» или «Милошев конак», седели су у аутомобилу и разговарали у возњи. И Душан Спасојевић се у то време налазио са Брацановићем. Зна да је Легија одлазио код Брацановића у БИА-у, а ту, у кругу Института, једном је видео Ацу Симовића и Владу Будалу и видео је да им је Легија тада показао неки папир. Детаљно је описао да је после 16. марта добио наређење од Спасојевића да иде у Кулу и пренесе поруку око активирања планова АБЦ и то искључиво Гумару или Звекију, његове речи, да је ту поруку пренео Звездану Јовановићу и да је потом Спасојевићу пренео Звезданову поруку, да не могу ништа да ураде. Од Спасојевића је чуо после тога да планови не могу да се активирају због ванредног стања.

Сведок Шаре Ненад је изнео на главном претресу да је у обезбеђењу Легије било њих 18 почетком 2002. а Легија је ангажовао још 8 додатних људи који су радили у обезбеђењу његове куће.

Сведок сарадник Сувајцић је описао своје виђење са Звезданом Јовановићем у стану у Ул. Војводе Степе 259, после атентата, описао је по чијем је налогу отишао у тај стан и детаљно је изнео садржину поруке сада оптуженом Звездану Јовановићу за Јединицу за специјалне операције. Описао је долазак Пејаковића из Куле, Звезданову поруку Спасојевићу док су се они налазили у Путинцима. Тачно је изнео садржину поруке Звездана због чега не могу да реагују. Описао је како је ту поруку Спасојевић доживео, описао је шта се догађало када се Пеле поново вратио из Јединице и опет донео поруку због чега ЈСО још увек не може да се «дигне», његове речи, како је Душан поново то примио, којим речима је то коментарисао. Објаснио је Сувајцић и шта је Спасојевић говорио о вези њега и ЈСО, објаснио је шта је за њих значила побуна ЈСО и шта су они њоме остварили.

Сведок сарадник Буха Чуме је описао своја сазнања о побуни, шта му је сада оптужени Улемек говорио где су били проблеми, шта се планирало са постављањем Брацановића у државној безбедности, шта је сазнао од Душана, како је поступио у Кули у седишту ЈСО за време побуне када је тамо дошао Чедомир Јовановић. Објаснио је због чега се организовала побуна.

Сведок сарадник пок. Вукојевић је на главном претресу детаљно изнео шта је све Душан купио за ЈСО, говорио је који су све припадници добили станове, аутомобиле. Објашњавао је састанке са Гумаром како у Шилеровој тако и у кући оптуженог Улемек, у Кули. Објаснио је колико је припадника Јединице било у сваком моменту у обезбеђењу

Душана Спасојевића и изнео је надимке неке од њих. Описао је шта се догодило након једне свађе између припадника ЈСО из обезбеђења у Шилеровој и цивилног дела чији је он био шеф. Шта је учинио оптужени Улемек када је сазнао за то, како је то расправио. Детаљно је описао на чему се заснивала моћ Душана Спасојевића доводећи је у везу са Јединицом за специјалне операције. Објаснио је ко је командовао стварно том Јединицом, ко је руководио побуном.

На основу ових доказа и на основу изјава других сведока, износим чињенични закључак да је време новембар 2001, време, зачетка, заметка непријатељског злочиначког удружења, на чијем челу су оптужени Улемек и тада Душан Спасојевић, и које је имало два крила, од којих је једно састављено директно од дела команде и дела припадника састава ЈСО. Тај део чинили су сви после тога оптужени и суђени припадници команде и састава ЈСО за кривична дела против Вука Драшковића, за Ибарску, за убиство Ивана Стамболића, сви за сада, непознати учесници терористичког напада на предузеће «Дифенс роуд», према досадашњим чињеничним сазнањима. Друго крило били су припадници старе земунске банде. Њихове доказане конкретне заједничке криминално непријатељске манифестације јесу, прво тероризам у «Дифенс роуду» децембра 2002., затим планирање убиства појединих политичара и потом убиство Председника Владе Републике Србије. Значи, то је време несумњиво доказаног постојања завере против безбедности земље.

Само на основу стварне уверености Улемека и Спасојевића, да је целокупна ЈСО под њиховом потпуном сто посто контролом, они су се могли упустити у планирање и конкретну реализацију...

Председник већа: Колега, молим вас, држите се само онога за шта ми судимо. Немојте да проширујете већ имамо тамо неправоснажне пресуде за нека друга дела која помињете више пута у завршној речи. Немојте да то радимо, нема разлога.

Заменик Специјалног тужиоца: Не прихватам али настављам.

Председник већа: Немојте молим вас да настављате. Прескочите тај део. Прво нисте били ни заменик, ни Специјални тужилац у тим предметима конкретно, па онда да прескочимо то.

Заменик Специјалног тужиоца: Ово је чињенично, то није правно питање.

Убиство Председника Владе, са планом шта после тога, где је ЈСО имала централну улогу под њиховом командом, а крајњи њихов циљ је био – политичка власт у земљи.

Само је Улемек имао увек команду над тим саставом који се званично звао ЈСО МУП-а Србије.

Од времена, када најпоузданији његови људи из тог састава предузимају бројне кривичне радње по његовом наређењу, које су предмет више кривичних поступака, тај састав се не може звати објективно другачије него парајединица. У дужем временском трајању, раније она је то била и формално. Какав је Гумар могао бити командант када је био заменик Улемека по његовој одлуци, потом и командант, а када је раније конкретно доказано, учествовао у убиству Ивана Стамболића по налогу Улемека. Ни за шта се он није питао, нити се могао и смео питати, преко оптуженог Улемека. С друге стране, свако наређење Улемека се без поговора морало извршити, и када је био приватно лице.

То што је тај састав учествовао у неким легалним активностима, не отклања њен фактички положај, како је овде описано.

Ови чињенични закључци произилазе из изведених доказа.

У таквим реалним околностима само је увођење ванредног стања и основано истицање Улемека као једног од главних осумњичених за убиство Премијера створило могућност за елиминацију и елиминацију реализације њиховог плана око, како је рекао и оптужени Звездан Јовановић, коришћења ЈСО према одређеном плану.

Да није уведено ванредно стање њихови планови би се реализовали. Они су имали све реалне и материјалне могућности за то и нису били у том смислу мегаломани ни необјективни. У том смислу увођење ванредног стања је било оправдано и неопходно.

Ако се пође од логичне поставке да је основни мотив окривљеног да оствари статус сведока сарадника избегавање сопствене кривичне одговорности, то је јасна основа за испољавање посебне опрезности у погледу оцене његовог исказа сведока као доказа. Несумњиво је потребно да се врло пажљиво доказно вреднује исказ сведока сарадника. Оцењујући исказе сведока сарадника у овом случају, сматрам да је и суд стекао апсолутну извесност да су они говорили искрено и да је њихова доказна веродостојност неспорна.

Пошто су сведоци сарадници након добијања тог статуса сведоци, сматрам да је реч о оригинарним сведоцима, тј. сведоцима који имају непосредна сазнања о чињеницама које су интересовале пре свега суд. Они имају највиши потребан степен релевантности и о чињеницама о којима су чули.

Најзначајнији делови њихових исказа указују да су сведоци сарадници или само сведоци Сувајџић, Миленковић, пок. Вукојевић оригинарни сведоци. Ти најзначајнији делови њихових таквих исказа су овде и напоменути и разматрани у складу са одређеним законским ограничењима.

На основу сигурности испољене у исказивању, на основу сигурности које су испољили у суочавању, на основу и животно детаљних описа свих битних елемената догађаја о којима су сведочили, сматрам да они имају сигуран и проверен доказни кредибилитет.

Сведок сарадник је као извор сазнања одлучно доказно средство у предметима стриктног организованог криминала. Без тог доказног средства, а када су у питању права злочиначка удружења, непријатељско удружење као у овом случају, доказивање је крајње отежано, а за нека чињенична сазнања као што су само удруживање, унутрашња структура и хијерархија удружења, њихови планови, је немогуће без сведока сарадника.

У овом предмету институт сведока сарадника је остварио своју пуну законску функцију и без сведока сарадника и њиховог кредибилног исказивања многи врло важни елементи укупног догађаја убиства Председника Владе Републике Србије, не би били познати. У овом предмету постоје два жива сведока сарадника Сувајџић и Миленковић. Покојни Вукојевић је лишен живота јер је сведок сарадник, на суров начин, због давања значајног исказа и истинитог садржаја тог исказа.

Сведок у овом предмету Кријешторац је убијен такође због садржаја свог исказа.

Предлажем да све оптужене огласите кривим и осудите по закону. У односу на оптуженог Крсмановића истичем постојање низа олакшавајућих околности на његовој страни, оне имају велики значај и сматрам да се и најмањом казном прописаном законом за дела која су му стављена на терет, постиже сврха кажњавања. Једна од најважнијих олакшавајућих околности на његовој страни јесте његово искрено држање у преткривичном поступку и у истрази после извршеног кривичног дела, то држање је било такво да је њиме испољио свој лични однос према кривичним делима и жртвама кривичног дела. То што на главном претресу није на исти начин манифестовао свој однос

према кривичном делу и жртви је разлог искључиво притисака и претњи које подноси он и његова породица, да и измени своју одбрану. То што је бар томе одолео, сматрам посебно значајним за њега и казну која треба да буде одмерена према њему. Само он изгледа онако како можемо да га видимо да изгледа.

Оптужени Звездан Јовановић је у преткривичном поступку дао своју одбрану признањем и тако изразио свој однос према кривичном делу и тиме према својој и њиховој жртви. Због чега је након тога покушавао да демантује оно што је рекао тада, је у оквиру његових могућности као оптуженог. Међутим, учинилац такозваног политичког кривичног дела, а он је описао свој мотив за убиство и нагласио да је то за њега било политичко дело, никада не пориче на суђењу своје само конкретно дело и свој мотив. Напротив, истиче га. Држање које је потом он имао на главном претресу више обележава учиниоце класичних кривичних дела, то се односи и на покушај лажног прибављања алибија за њега преко сведока, његових пријатеља, припадника некадашње ЈСО, који су очигледно лагали о томе и под заклетвом, износили провидне неистине.

Непријатељском злочиначком удружењу, односно овде оптуженима је доказано и сматрам и да су поступали са намером да по извршењу кривичног дела убиство Председника Владе Републике Србије, ако нешто крене наопако, реализују планове АБЦ - 123 са Јединицом за специјалне операције, ради додатног изазивања страха и несигурности код грађана наше земље да би остварили тим путем своје коначне криминално политичке циљеве у односу на власт у земљи. Због тога сматрам да су они извршили и кривично дело тероризам у стицају са кривичним делом убиство председника Владе Републике Србије, како им је то стављено на терет оптужницом, јер самим актом, актом атентата у приликама које су биле у земљи, створена је као непосредна последица и осећање опште несигурности у земљи као ноторна чињеница.

Коначно изјављујем, да у целости остајем код оптужнице, предлажем да оптужене огласите кривима и осудите по закону. Захвљујем и изражавам пуно поштовање овом судском већу.

Председник већа: Да ли сте ви завршили комплетну завршну реч?

Заменик Специјалног тужиоца: Да.

Председник већа: У односу на притвор? Добро.

Захваљујемо се заменику Специјалног тужиоца на излагању своје завршне речи.

Председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес.

Наставак главног претреса је

24. априла 2007. године у 9,30 часова.

Завршне речи ће излагати пуномоћници породице оштећеног др. Зорана Ђинђића и пуномоћник оштећеног Милана Веруовића.

За реч се јавио оптужени Звездан Јовановић. Изволите.

Окр. Звездан Јовановић: Добар дан. Ја бих замолио ако постоји икаква могућност да нам се достави штампана ова изјава овог заменика Специјалног тужиоца, ако икако постоји могућност да нам се данас достави.

Председник већа: Данас нисам сигурна да ће моћи али сутра ћете вероватно добити. Да ли има још неко нешто да предложи? Не.

Записничар

Председник већа-судија